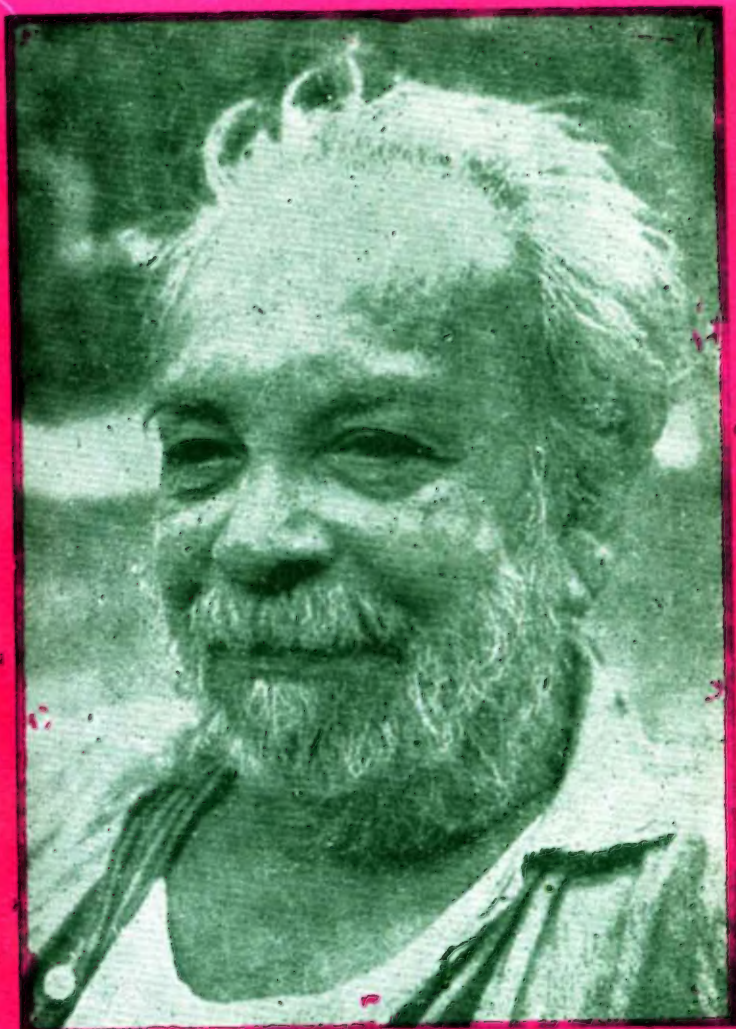

అరుణ

పే ౫౦

అరుణా పబ్లిషింగ్ హౌస్ తరపున-

1 వ ముద్రణ : 1989 జూలై

2 వ ముద్రణ : 1993 మార్చి

3 వ ముద్రణ : 1995 ఫిబ్రవరి

సర్వహక్కులు
సౌరీశ్ ప్రమోదవి

రచనా కాలం : 1935

ధర : 20-00

ముద్రణ :

శ్రీ అరుణోదయ ప్రెస్

సీతారామపురం, విజయవాడ-2. ఫోన్ : 431422

అ రుణ

గారి ఆడదు: కుర్చీ ఏ వేపు జరుపుకున్నా వూపిరాట్టం లేదు. చొక్కాలోంచి కుర్చీ కాన్ వాన్ తడిసింది. గోడలు చెమరుస్తున్నట్టు తోస్తున్నాయి. చదువుకుందామంటే దీపం చుట్టూ పురుగులు, అదీగాక సినిమా చూసిం తరవాత, కళ్ళు నెప్పలు, ఇంక అనుభవాలు తగ్గించుకోమని మధ్య వయసు యిస్తున్న సిగ్గులా?

పుస్తకం తీశాను గాని, సినిమాలో, పైగర్ “దుఖతే” అని పాడుతో మధ్యలో నవ్విన నవ్వులోని విషాదం (bitterness) మనసుని బాధిస్తోంది. “ఏక్ స్వప్న కా దుఖతే!”

“ఘస్టర్ సయ్యద్ లుక్ ఎబ్రప్ట్లీ వైల్డ్ (Mr. Syed looked abruptly wild) అని నేను చదువుతున్న పుస్తకంలోని వాక్యం నా పెనకనించి ఎవరో చదవారు. గుండె ఆగింది. ఆ కంఠం యెవరిది? రెండేళ్ళ మరుపుల కింది నించి ఎన్నో ప్రాణాల్ని పీల్చిన సంఘటనలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. తల యెత్తబోయినాను, పెన్ కిక్కిరిస్తో ఉంది. నా చంపల్ని రెండు పెన్ల చేతులు వట్టుకుని తిరగనీ లేదు. గాజులు, అరవై క రకాల గాజులు, బొడుగులాటి వేళ్ళు. నా మొహాన విశ్వనాథ అయిర్ పరిమళాలు చిమ్ముతో మెలికలు జారిన కణతల మీదీ జాట్లు — గంటల గంటల మోస్తరు నవ్వు—నహాలో వొంటెలమెళ్ళో గార్డెన్ ఆఫ్ అల్లా (Garden of Allah) సినిమాలో విన్న గంటల చప్పుడు జ్ఞాపకం

తెచ్చే నవ్వు—ఒక్కసారి విన్న కరవాత యింక జీవితంలో కాంతి సంపూర్ణంగా నశించిందని స్పష్టంగా తెలియజేసే నవ్వు—ఇంతెవరు?

“అరుణ.”

పేరు చెప్పినా వొడలలేదు. మెల్లిగా నవ్వుతోంది. రక్తం అగింది. “అరుణేనా, లేక—” తలుపు గడియ వేసి రాత్రికి యిల్లు భద్రం చేసుకుని ఒచ్చాను. ఎట్లా ఒస్తుంది. లోపలికి, పైకి! చచ్చిపోయి....అవును అరుణ అట్లానే యే రైలులోనో యే ఆలింగనంలోనో నాటకశాలలోనో చచ్చిపోతుందని నా నమ్మకం. చచ్చిపోయే చివరి నిమిషాన నా దగ్గరికి కాక ఇంతెక్కడికి వెళుతుంది—కడపటి శలవకొనం? ఇంక కనపడనని తెలవడం కొనం?

అలిస్యం భరించలేను. భయ మెక్కువవుతోంది. నా జుట్టుని ఆమె వేళ్ళ నందుల్నించి ఒడిచించుకుంటో, గట్టిగా వెనక్కి తిరిగాను, అరుణ! నవ్వుతోంది. గంటలు-గంటలు—గోడల మధ్య యిటూ అటూ మోగు తున్నాయి. కాని, పెదమల మీద కాని, కళ్ళలోగాని ఒక్కరవ్వ నవ్వు లేదు. ఆ శక్తి ఒక్క అరుణకే వుంది. అట్లా నవ్వే శక్తి.

పూదా శిల్పం చీరె, సిసిమాస్టార్ జాకెట్, శాంబూలం.

“నువ్వేనా? మాట్లాడు.”

నేను లేచి దగ్గరికి నడిచినకొద్దీ దూరమయింది. మెల్లిగా గోడ దగ్గరిగా నీడను కలుసుకుంది. నా కళ్ళు తిరిగాయి. పడబోయినాను.

“ఏమిటిది?”

గట్టిగా నన్ను పట్టుకుంది.

మెడ, బుజాలు, చంపలు తాకుతున్నాను సంతోషంతో.

“ఎట్లా ఒచ్చావు? ఎంత భయపెట్టావు!”

“ఏం? రైళ్ళులేవా? మోటార్లులేవా?”

“అదీ కాదు. తలుపు గడియ వేశాను.”

లోపలి నవ్వు పెదమలమీదికి పాకింది అప్పుడు. శాంబూలంతో యెర్రనైన పెదమల లోపలి యెరుపు మీదికి. కాని కళ్ళు అగాధంగా లోపలికి తిరిగి—అరుణ కళ్ళు ఎవరి వంకా చూడవు సాధారణంగా, చూసిందా ఇంక ఆ కళ్ళ లోతేమిటో తెలుసుకున్నదాకా వదలకూడదని—ఇంక విముక్తిలేదు యువకులకి, జల గుండాను పడ్డట్టే—కొండశిలవ నోట్లో చిక్కినట్టే! పెరివాళ్ళు ఆ చూపుల అంతం కనిపెట్టగలమనే ప్రతి వారికీ ఆ! రాషకన్యవేసే ప్రశ్నకి జవాబు చెప్పగలమనే శిరస్సులు వప్ప చెప్పే, మూర్ఖులు జ్ఞాపకం ఒస్తారు. ఇక్కడ మెడలు కాదు. హృదయాలు అంతే. కాని తలలు తెగడమే తక్కువ బాధ!

“తలుపు గడియ వేశావా? పిచ్చిముండా, యెట్లా బతుకుతావు ఇంత మతిమరుపుతో!”

“వేశాను.”

“వేస్తే నే నెట్లాఒస్తాను?” అరిచింది స్కూలు పిల్ల వరె. వరండా దగ్గరికి పోయి బండి వాణ్ని సామాను పైకి తెమ్మని కేక వేసింది.

“భోజనం ఆయినట్టుండే!” అన్నాను.

“అయిందే.”

ఇన్నేళ్ళ ప్నేహంలోను, నా పేర్లు అనేక సార్లు మార్చింది. పైగా యిప్పుడు అడదాన్ని లాగు సంబోధించడం ప్రారంభించింది. పుత్ర చెల చిత్తమేనా, లేక ఏమైనా అగాధమైన కారణం వుందా? ఆమెకి తెలియ బహుశా.

“అయిందే....కాని, పిచ్చీ! యెట్లా బతుకుతావు యిట్లా ఒంటరిగా. నిన్ను చూసినప్పుడు పాపం, నీ బట్టలు వుటికి పెడుతో, నీకు కబుర్లు చెప్పతో వుండిపోవాలనిపిస్తుంది. కాని—” ఊరుకుంది.

“కాని—”

“ఉండనీదుగా పాడు లోకం?”

“ఇంకా లోకాన్ని చూసి—”

“భయం కాదులే, పిచ్చిముండా!”

అలోచించాను. లోకమంటే ఆకర్ష కులై న యువకులన్నమాట అని నిశ్చయించుకున్నాను.

“ఈసారి సీతో వుంటానమ్మా? పాపం! ఎన్నో రోజులు!”

“ఎన్ని!”

“రెండేళ్ళు.”

“రెండేళ్ళే!”

నాకూ తెలుసు ఆమెకీ తెలుసు, రెండేళ్ళంటే రెండు గంటలో, రెండు రోజులో! నాకు తెలుసుననీ ఆమెకీ తెలుసు, కాని రెండేళ్ళ వుండా లనే కోర్కె అబద్ధంకాదు ఆమెలో! వుండననే సందేహమూ ఉండక పోలేదు.

“ఈసారి చూడు వుండనేమో?”

అని నా చంపకీ తన చంప అనించి “ఊ” అంది కంఠంలోంచి పెదవులు తెరవకుండా, గ్రేటా గార్బోమల్లె. చప్పున నన్ను వదిలి నుంచుని.

“కలం, కాయితం కావాలోయి.”

నన్నట్లా వొడలడం, అంత చప్పున నాకు ఇష్టంలేదు. కాని అరుణని బలిమాలడం. ఆకాశంలో యెగిరే చిలకని పిలిస్తే యెంత లాభం, అంతే. ఆమె స్వేచ్ఛగా వదాలు కురిపించాలి. ప్రార్థనలా, కన్నీళ్ళూ పని చెయ్యవు. కాని తనని యిష్టమైనప్పుడు ప్రార్థనలకీ, కన్నీళ్ళకీ లొంగి పోయినాననే ఇల్లూజన్ (illusion) కల్పిస్తుంది. నేను పకపక నవ్వాను.

“ఏమిటి?” అంది కంటిమీది కనుటొమ్మని పక్కకి లాగి.

“ఉండడానికి ప్రయత్నాలా?”

“మాట్లాడకండా బుజాలు పట్టుకుని వూయించింది.

ఇష్టంలేని ప్రసంగాల్ని తప్పించే ఆమె పద్ధతుల్లో అది వొకటి. మాసిన గుడ్డల బుట్టలోనూ, గ్రామఫోను పెట్టెలోనూ, వెతికాము. కలం కాయితాలకోసం “నేనే వుంటేనా” యిట్లా చీదరగా వుంచుకానా యిల్లు? అంకా నా అజ్జిలో-నిజం చెప్పు భోజనం చేశావా యీ రాత్రి—”

“అ”

“ఏం వేసుకుని?”

నా మెదని వొంది చూస్తోంది కళ్ళలోకి.

“నిజం చెప్పు. అబద్ధాలు చెప్పావా....”

పళ్ళు చూపించింది. చామూలు, ఆ బెదిరింపు మాకు, ఆ డాడా మీదీ అమవాన్య రాత్రి నించి.

“ఊ, నిజం చెప్పు మరి” ఎప్పుడూ అంతే, అబద్ధాలన్నీ తన ‘మోనావలీ’ లాగు మాట్లాడుతుంది ఆరుణ.

“లేదు. కాని కాఫీ—”

“పో దుర్గాధుడా!” అని నన్ను తోసేసి కుర్చీలో కూచుని రాసు కుందోంది. అరనిమిషంలో నన్ను మరిచిపోయి. అదే అరుణలో మనసుకి పెత్తరిత్తిందేదీ, మనసుల మీద తీవ్రమైన మాయకప్పేదీ, ఆ గొప్ప ఘోర గుణమే. దేని మీద మనసు నిలిపితే అదే లోకం, తక్కిన లోకం భావురుమని వీడుస్తుంది.

నాతోనూ అంతే.

ఇదుగో వస్తానని-వొడలలేక వొడలలేక బింది యెక్కుతుంది. మళ్ళీ యే రెండేళ్ళకో దర్శనం-ఏ ఆరు నెలలకో ఉత్తరం.

వెనకాలే వెళ్ళి నుంచున్నాను చదవా లనుకోకపోయినా, ఆమె ఉత్తరంలో రాసిన యీ వాక్యం నా కళ్ళపద్దది.

“దీగులుపడకమ్మా! నిన్ను! కలుసుకోదానికి పీలులేకపోయింది. నాకు తెలుసు నీ బాధ! ఒస్తాను! తప్పకుండా ఒస్తాను, నీకు తృప్తి నిస్తాను.”

ఇండాక నా చంపని జారిన జాట్లు ఇప్పుడు ముందున్న కాయితం మీద పడుతోంది. ఆ వుత్తరం మర్నాడు చదువుకునే నిర్వాగ్యుడికి ఆ విశ్వ నాథ్ ఆయిల్ పరిమళం గుండెల్ని పీకుతుంది.

కలం ఆ వేళ్ళ మధ్య ఉండడమే అనందంలాగు గంతులేస్తోంది. ఎవరికో? ఎందుకో? అడిగితే చెబుతుందేమో! కాని అడగననేగా, నా మీద అంత యిష్టం. అంత విశ్వాసం!

ఎక్కణ్ణించి ఒచ్చిందో! ఎంత దూరంనిందో, పాదాలమీదనన్నా దుమ్ములేదు. పాదాల మీద జీరాడే పట్టంచునించి, తలపైన నిగనిగలాడే జాట్లు పాపిడి వరకు చూస్తో నుంచున్నాను. అప్పుడే గదిలో అలంకరించు కుని బైటికి ఒచ్చిన దానిమల్లే వుంది.

జీవితమంతా, ముళ్ళలోంచి, దుమ్ములోంచి, ద్వేషాలలోంచి, నిందల్లోంచి, అపనిందల్లోంచి అంత నిర్మలంగా నడిచి శుభ్రంగా, పవిత్రంగా ఉండగలిగే వారు అరుదు. తామరాకుమీద నీటిబొట్టు, ఆకునుంచి కిందికి జారే వెన్నెలరేఖ! నడిచిన చోటనల్లా హృదయాలమీద అడుగులు పెడుతో పెడుతుందంటే ఒక వింత!

తీవ్రమైన వాంఛ నా కళ్ళకి పొరలు తప్పక పోవడంచేత, ఆమె అందాన్ని చాలా స్పష్టంగా చూడ గలుగుతున్నాను. ఈ మాయా ప్రపంచంలో ఇంకా చిక్కని మాయ ఈ ప్రేమ మాయ-శ్రీ వాంఛ! ఆ మోహమే ముక్కు పట్టుకుని-“తాను వలచింది రంభ” చేస్తుంది.

కాంతంగా, బొమ్మనివలె చూస్తున్నాను—రాని కాంతి వుంటే, ఆమె నాదేనని తెలిసికూడా,—మా మొదటి ప్రియమైన మొదటి రాత్రి జ్ఞానకం

వొచ్చింది. అర్ధ రాత్రి, బృహస్పతి కాంతి కింద దాటామీది అలింగనం ఒత్తుకునే మా నగ్న వజ్రలకీ—బృహస్పతి వెల వెల కాంతికి, మా కామోద్రేకానికి—యీ సృష్టి జీవనోద్యమానికి, మధ్య యేమీ అడ్డంలేని ఆ రాత్రి.

కాని కాంతి వుంటే—ఎంత బాధ! ఆ వుత్తరం రాయడం ఎప్పుడు ముగుస్తుందా అని విసుకు: నిలవలేక ఆమె వెనకకి వెళ్ళి ఆనుకోవడం, ఎక్కడినించి వొచ్చింది అని తెలిపి, ఎప్పుడు వెళ్ళిపోతుందో అని భయం! ఇవేం రేపు ఇప్పుడు—కాని ఆ మొదటిరాత్రి—ఆమె నా కళ్ళలోకికాక, బృహస్పతివేపు చూడడం, ఆమె తనుపానల్లో ఆ నక్షత్ర కాంతి ప్రతిఫలించడం భరించలేక పోయినాను—ఆ రెండో పక్కన పట్టు జంపడానా ఆమె వీవుని తాకడం సహించలేక. అన్ని వేపులా నేనే కావడానికి ప్రయత్నించాను. కాని ఆ మోహం లేకపోవడం బాధిస్తోంది నన్ను యీ రాత్రి. ఈమె ఈ రాత్రికి ముందు నేనెరక్కండా, కొత్తగా, యింత చనువుతో, యింత అందంతోనూ వొచ్చి వుంటే, కొత్తగా నేను చూస్తే—ఎంత రసం, కాంతి, ఉత్సాహం, కలిగేది జీవితంలో—యీ మడియలు యెంత గొప్పగా వెలిగేవి?” రూప్ నగరమే దిల్ ముసాఫిర్ సౌధా ప్రేమ కరిలే.”

వెళ్ళి గ్రామఫోన్ మీద కె. పి. డి. రికార్డు పెట్టాను.

అరుణ తలెత్తి నవ్వింది.

“దేని సహాయం తెచ్చుకున్నావా?” అని మళ్ళీ రాసుకుంటోంది.

పాట ఆఖరయింది. వైండ్ (Wind) చేస్తున్నాను.

“వాద్దు. ఇంకేమీ వాద్దు—” అని రాసుకుంటూనే—“అవును ప్రేమ సౌధా కరిలే” అంటోంది.

“ఎన్ని సౌధాలు?” అన్నాను.

(2)

“దేవుల మీది చిరునవ్వు నాకు జవాబు చెప్పింది.

“నువ్వు మాత్రం?” అంటూ లేచి వచ్చి నా మెడ చుట్టూ చేతులు వేసి తల భుజం మీద పెట్టి—

“కాని యీ సౌధం—యే భూకంపం రానీ యిది కదలదు. తలుపులు గడియలు వేసుకోదు—”

“ఇది. ఇది పిచ్చిమండ—పుత్ర ముసాఫిర్ బంగళా—” అని గట్టిగా నవ్వింది. చెవుల్లో స్వర్గ ద్వారాల గంటలు మల్లుమన్నాయి.

“దిర్ ముసాఫిర్—అంతే” అన్నాను.

“చూడు. ఈ పుత్రరం పోస్టులో పడాలి.”

“ఇప్పుడా? ఆరమైలు—”

“నేనూ వస్తాను.”

రాదనీ తెలుసు, నేను వెళ్ళాలనీ తెలుసు.

“నువ్వెందుకులే!”

అనకముందే చెప్పలు తెచ్చి, కూచుని కాళ్ళకి పెట్టింది.

“బహుమానం?”

“ఏముంది? కొత్తది యేమియ్యను?”

జాలిగా నవ్వింది.

మెల్లిగా జాలిగా గంట మోగింది ఆకాశాన.

ఆ నవ్వుకోసం యేంచెయ్యకుండా వుండగలను—పూర్వపు మోహ మంతా చల్లబడి గడ్డకడితే మాత్రమే!

“నువ్వు వచ్చిందాకా యీ కళ్ళని తెరిచే వుండుకాను.”

“మళ్ళీ వచ్చేటప్పుటికి వాకిలి గుమ్మం వెనక నించి గట్టిగా అడుము కుంది.

“చాలదా?”

ఇదంతా కొత్తగా మొదటిసారి కాకూడదా? కాని యెన్నోసా రైతేనే? ఆమె రొమ్ముకి వాత్తుకోడం! కృతజ్ఞత! ఎందరు తపస్సు చేస్తున్నారో ఆ అవ్వష్టం కోసం. నే నెరిగిన వాళ్ళని లెక్కపెట్టినా? మేము యెక్కుతున్న పెట్టుపెట్టుకీ ఒక్కరు చొప్పున!

“నిద్ర వస్తోంది. పక్కలు వేసుకుందాం.”

ఎన్ని బహువచనాలు! ఏమిటీ సూచన?

పాపం అలిసి పోయింది. పక్కవేసి పెట్టాలి. కాని నానించి వని కావలసి నవ్వుదల్లా అలిసే వుంటుంది, అన్న దుర్మార్గమైన తలపు మనసులో నించి తోనేకాను.

“పుత్రరం యెవరికో చూశావా, పై పేరు?”

“ఈ—వాడెవరా అని కూడా అనుకున్నాను.”

“అకను, ఆ స్తూడెంటు, నేను సుమిత్రని చూద్దానికి కాలేజీకి వెళ్ళి నవ్వుడు, నాకు ఆమె గది చూసిందాడు. చాలా మీదవాడుగా కనబడ్డాడు. జయట. దబ్బు లేదట. దయగా మాట్లాడాను. నేను చేసిన తప్పు అదీ. అనాటి నించి పుత్రరాలు కురిపిస్తున్నాడు.”

“ఎందుకు?”

“ఏముంది? మొగాళ్ళకి మామూలేగా—” అని కంఠం మార్చి—

“పాపం—ఎట్లానూ బతకడు చాలా రోజులు, చదువు మానెయ్య మన్నాను. తల్లి వంటచేసి అంతవరకు చదువు చెప్పిస్తోందట కొడుకు పోషిస్తాడని గంపెడక!” కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంది.

“నిన్ను చూస్తే జీవితానికి కొత్త వెలుగు కనపడ్డది”— అని రాస్తాడు. కాని ఏం లాభం?”

అమె పక్క తీసుకొచ్చి విప్పాను. ఆ పచ్చని దుప్పటిమీద యెర్రని కొత్త పట్టుదీండు. ఆ పువ్వుల మధ్య వి. కె. అని రంగుల దారంతో కుట్టిన అక్షరాలు.

“ఎంత బావుందో!” అన్నాను.

“రేపు పొద్దున్నే వెళ్ళేప్పుడు నీకిచ్చి పోతాను.”

“రేపు పొద్దున్నా ! ఏదో రెండేళ్ళన్నావు ?”

“అవునులే-పూరికే అన్నాను.”

“ఏది పూరికే?”

“రావే పడుకుందాం, నిద్రవాస్తోంది.” అని పక్కమీద పడి నా మెడ మీద చెయ్యేసింది.

“నీకో? దిండు నాకిస్తే ?”

“ఇయ్యను నీకు, నూనె చేస్తావు. ఎందుకు అంత నూనె రాను కుంటావు? అయినా నీ కిచ్చి ఏం లాభం! రేపు సాయంత్రానికి ఆ దొడ్లో బావి దగ్గర వుంటుంది. ఏ ముప్పివాడో తీసికుపోయి అమ్ముకుంటాడు.”

“ఇయ్యవా?”

“పాపం, ఇస్తారేవే!” అంటూ నవ్వుతోంది — కలకల మన్నాయి గుళ్ళో గంటలు.

“ఎందుకు ?”

“ఈ దిండు! నేను షాపులోంచి వాచ్చేస్తో పుంటే, ఆ పూళ్ళో ఒకడు గుమ్మంలో అడ్డంగా నుంచున్నాడు. లావాటివాడు, బ్రెజులాను మీసాలూ వాడూ-గంటనించి నా బండి వెనక నైకిలు తొక్కుకుంటూ వొస్తున్నాడు. నన్ను చూసి చిరునవ్వు నవ్వితే, నేనూ నవ్వాను. అంతే, వెంటనడతాడు. ఈ మొగాళ్ళు కుక్కలు....”

“....విక్రమ మొహం వెయ్యను. నువ్వుకాదులే పిచ్చిముండా....”

“ఏమిటి-కుక్కా, మొగవాడా? ఏది కాను నేను?”

“కుక్కే లేవే.”

“నరేలే....వాడు....” అన్నాను. ఆ ‘వాడు’ అనే వాడి మీద మండి పోతోంది గుండె.

“వాణ్ణి ఒక్క రెండుకాయ కొట్టాలనిపించింది.”

“కొట్టావా లేదా?”

“ఏను ముందు. తరువాత నీ కోపం. షాపు గుమ్మానికి అడ్డంగా నుంచుని ‘మరి ఆ వానిటీకేస్ (Vanity case) కొనలేదేం?’ అన్నాడు.

“నన్నెందు రూపాయలు చెపుతున్నాడు” అన్నాను, షాపువాడిపై అధికారమో ననుకుని.

“రండి” అన్నాడు. షాపులోకి వెళ్ళా.

“ఈమె కేమి కావాలో ఇయ్యండి” అన్నాడు.

“ఆ Vanity case, ఈ దిండు, హోల్డర్ (Hold-all) ఒకటి, ఆ పెద్ద పర్సా, మొహమలు జోడు, అన్నీ తీసుకున్నాను. వాచ్చేస్తో పుంటే, నా వెంట తనూ నడుస్తున్నాడు.”

ఒకటే నవ్వుతోంది. గలగలా మోగాయి గుర్రం మెళ్ళో మువ్వలు.

గుమ్మం దగ్గర షాపువాడు ‘బిల్ సార్’ అన్నాడు.

“‘ఓ, ఓ, ఓ, ఇదుగో’ అంటూ పర్సా తెరుస్తున్నాడు. నేను జుట్టు ఎక్కి పక్కనందులోకి తోలించి తొరగా రైలు దగ్గరికి ఒస్తున్నాను. కాని వెధవ నైకిలు కనపడుతోంది సందు చివర. ఇంతలో చంద్రకేళికరం కనపడి నమస్కారం చేశాడు, మోటారు స్టీరింగు చక్రం ఒదిలి గట్లలోకి జారడానికి సిద్ధమయింది కారు, బండిలోంచి మోటారులోకి దూకి సామాను లాక్కుని ‘తొరగా వాయు వేగంతో పోవాలి’ అని చెప్పే

లోపల ఆ లావువాడు ఒచ్చి మోటారు కిటికీలోంచి వెకిలిగా నవ్వుతో చూస్తున్నాడు. మోటారులో రైలు స్టేషన్ కి ఒచ్చేశాను."

"వాడు?"

"ఏమో? ఏమైనాదో? మొగాళ్ళు—ఈ మొగాళ్ళే—వందలు, సువ్వు కాపులే."

"ఆ వస్తువులన్నీ యేవీ?"

"ఆ చెప్పలా, శకుంతల అడిగితే యిచ్చేశాను. Hold-all చంద్ర శేఖరం కారులో మరచిపోయాను. Vanity case బర్తలై పోయింది, ఈ దీందే మిగిలింది."

"వాడు—ఆ లావాటివాడు పాపం!"

ఎంతైనా మొగవాళ్ళే, మొగగుంపు మీద అభిమానం పోదు.

"కావలసిందే ఆడవాళ్ళని బాధించకుండా కాస్తా ఇంక మాట్లాడించకు, నిద్ర ఒస్తోంది. ఆ చదువు చాలు—రైటు తీసేద్దా."

వాన కురిసి అలిసిన మేఘాల్లోంచి జాలిగా చూస్తోంది చందమామ మా వంక, మా పక్క దగ్గరగా! నా వేపు వీపు తిప్పి కళ్లు మూసుకుని పడుకుంది. ఆమె మెద మీదికి జారుతున్న ముడి, చీర కుచ్చెళ్ళలోంచి కనపడే పాదాల వేళ్ళూ, శరత్కాలపు వెన్నెలా, నా ఒంటరి తనమూ, అన్నీ నా రక్తంలో పని చేస్తున్నాయి. ఆరుణ కౌక యంతెవరన్నా కాకూడదా?

పదిహేనేళ్ళ కిందట నన్ను ప్రేమించింది. ఆ పది రోజులూ—కాదు ఆ మూడు రోజులే. కాని అప్పుడై నా ప్రేమించిందా? ఏమో మరి. ప్రేమే అయితే పదిరోజుల్లో—నన్ను, చేతులు బాచి యేడుస్తోన్న నన్ను—పిల్లని మరీపించి చెరువుకి వెళ్ళే తల్లిలాగు నవ్విస్తో వెళ్ళిపోతుందా? కాని పది రోజుల ప్రేమ అనేది వుండకూడదా? ఆజన్మాంతమూ, అనే పురాణ

పవిత్రపదం పని చెయ్యడం మానదు కదా మనసుల్లో! నాకు కావలసినా అక్కర్లేకపోయినా నా కోసం కాదుకుని పదివుంటే అది ప్రేమా? లేక పోతే....ప్రేమించిందా? పూరితే ఆడుకుందా తన ఆవసరానికి...? ప్రేమ అంటే యేమిటి? ఏ ఆవసరమైతేనేం, శారీరకం, మానసికం, హృదయికం ఏమిటా భేదం? ఏ ఆవసరమైతేనేం? ఇంకొకరిని కోరడమేగా ప్రేమ! ఉపయోగించుకోవడమేగా ప్రేమ!....మనసు కల్పించుకున్న—

"ప్రేమ పొధా కరితే."

ఏది ప్రేమ? ఎవరిది ప్రేమ? ఒక్కరాత్రి తృప్తిపడ్డ తరవాత, మళ్ళీ రక్త కణాలు పీర్చాన్ని సమహర్షిందాకా, చచ్చిపోయేది ప్రేమా!! ఈ సమస్యతో కుసుకు పడుతోంది.

"ఏవ్వి! ఏవ్వి! నిద్రే?"

"హ"

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావు దగ్గరిగా వుండక? నీ పక్క యేదీ తెచ్చుకో."

"నా పక్కా?"

"ఆ—నీకో పక్కకూడానా? ఇట్లా పడుకో."

"చెడు అలవాట్లు చెయ్యకు యీ దేహానికి"

"పోసిలే. కొంచెంసేపు యిట్లా కూచో.... సువ్వు....సువ్వు.... నా....ఏమిటోలే!" అని నా చేతిమీద వేళ్ళు వాయిస్తోంది, పక్కన కూచో వెట్టుకుని, ఆమె తల వెనక తలని ఆనించాను. ఆ పట్టు దిండు మీద విశ్వనాథ్ ఆయిలే పరిమగాలు కదిలిస్తున్నాయి నా రక్తాన్ని, వెలవెలబోతో వాన కన్నీళ్ళతో చూస్తున్నాడు మా వంక కిటికీలోంచి చందమామ.

మెల్లిగా నవ్వుకుంటోంది, వెల్లకిలా పడుకుని ఆ తడి వెన్నెట్లో.

“ఏమిటి?”

“మనిద్దరం యిట్లా విడిగా పడుకున్నామంటే యీ అర్థరాత్రి-యముడు నమ్ముతాడా? ఏం లేదని చిత్రగుప్తుడు సాక్ష్యం చెప్పినా సరే-లోకం మాట ఆటించి.”

“మన పాత చిట్టా తిరగేసి చూస్తే—”

యముడు ఆ చిత్రగుప్తుణ్ణి, పాపం, ఒక్క కనురు కనురుతాడు, వీరేశలింగంగారు బాపయ్యగార్ని కసరినట్టు. “నీకు బుద్ధి లేదు. ఇల్లాంటి వాళ్ళు విడిగా పడుకుంటారా? నీకు ముసలి చత్వారమా, లేక, లంచం తిన్నావా? అంటాడు.”

“కాని నీ మొహం చూస్తే వాడెన్ని గుండెలతో—”

“ఆ రాత్రి మనం పడవలో— ఇల్లాంటి గుడ్డి వెన్నెట్లో—”

“ఆ చెక్క మనిద్దరికీ సరిపోదు. నన్నం— ఒకరి పక్కన ఒకరికి చోటులేదు. అందుకని....”

“ఇద్దరమూ ఒకవేపు చేరగానే, ఆ పడవ ముసలమ్మలాగు వూగు తుంది, నణుగుతుంది.”

“బ్రెడ్డి కిందించి పోతూవుంటే పైన వాళ్ళు—”

“సిగ్గా భయమూ వుండేవి కావు.”

“ఈనాడు వున్నాయా?”

నా మొహం తన వేళ్ళతో మెల్లిగా తాకుతోంది.

అవును-మా మొదటి అకర్షణ.... అప్పుడు యెంత అందంగా కనిపించేది? ఆ బుజాలు చూసినా, రొమ్ము విశాలత్వం, ఆ కంఠం కింద మొదటి మెలిక చూసినా, రక్తం అణగక, చించుకుని, ఎదురు తిరిగి,

వూపిర్చి అపేది. ఈనాడు ఆ అందం యామయింది? అట్లానే వుంది. ఇంకా స్థిమిత పడ్డది, కాని నా కళ్ళకి మాత్రం.... యేం జరిగింది? ఈనాడూ ఆమె వెనక ఆ లావాటివాళ్ళు.... ఆమె నడిచిన చోట్లనల్లా.... కాని నా పక్కన దిండుమీద మెరుస్తోన్న జాట్టుని వూరికే చూసి, ఉపమా నాలు వెతుకుతానుగాని.... మునసటి మల్లే అట్లా వేళ్ళతో చిక్కు చేస్తో, మొహాని కద్దుకుంటో, గట్టిగా గుప్పెట్లలో నట్టి— మొహాన్ని దగ్గరికి లాక్కోనుగదా— ‘వెళ్ళిపోతా’ నంటే, మొహం జాట్టులో దాచుకుని యాడవనుకదా! ఎందుకు? ఆర్యంతరాలు లేక ఆమె చవక అయిందా? కాలేదు. ఎప్పుడో యిట్లా నుందర స్వప్నంవలె వారి యెగిరి పోతుంది. ఆమె శరవాక నేను ప్రేమించిన వాళ్ళు— ఈమె అందం ముందు దిగ తుడుపుకీ— ఈనాడు లిల్లి యిట్లా పక్కన వుంటే— యిట్లా శాంతంగా పండుకుంటానా? కాని లిల్లి అందం, బిట్టలు తీసేస్తేగాని కనపడదు— ఆమెని వుద్రేకింప చేస్తేనేగాని బైటపడదు. ఈమె ముందు యెందుకు ఆ లిల్లి?

కాని—మనసు—ఇదంతా మనసు కల్పిస్తున్న ఇంద్రజాలం— కారణాలు ఎవరికి తెలుసు? దేవుడికా, నైకో ఎనాలిసిస్టులకా? ప్రేమ ఎట్లా వచ్చింది? ఎట్లా పోయింది? శరీర సౌందర్యమా? గుణాలా? ఏమీ అక్కర్లే ప్తాయి! ఇక్కడ సౌందర్యమూ, గుణాలూ, అన్నీ అట్లానే వున్నాయి. అకర్షణ మాయమయింది. నాకేనా? నా పంటి దుర్మార్గులకేనా? తక్కిన నా పత్నివ్రత సోదరులకి మనసు స్వాధీనంలో వుంటుందా? ఆ సందేహాలు చిన్నకనంలోనే పోయినాయి. ఈ సీతీవరులు ఎన్ని కడుర్లు, అబద్ధాలు చెప్పే నన్ను మోసగించలేరు. అవును— అకర్షణ వాళ్ళకి పోదు. అనలు వుండేగా పోవడానికి? లావాటి లంచలు- లెట్టె పురుగులు, బిక్కనక్కలు, రాకాసులు- నణుగుల దిబ్బలు.

అట్లాంటి భార్యలమీద ఏ ఆకర్షణలేక- పై రొమాన్సులకి జడిసి యార్జ్యతో కుళ్ళి, తమ మనసుల్ని, ప్రజల్ని, సమాధాన పెట్టుకోడానికి— “శరీర సౌందర్యం ఏముంది? నాలుగు రోజుల్లో నశిస్తుంది. గుణం ప్రధానం!!” అని విమర్శించుకుంటో తిరుగుతారు. గుణం? ఏమిటా గుణం? దెబ్బలకి జడిసి వొంట వొండే గుణం-గతిలేక. దిక్కులేక, ఇంటి దూలాన్ని నట్టుకుని వేళ్ళాడే నిర్జీవగుణం, నగలు, చీరలు, మోసేగాడిద గుణం. ఇవీ వీళ్లు మురిసి బోర్ల పడే గుణాలు! గుణాలు చూసి మోసించేటంత అసహజ జీవులు అసలు వున్నారా ఈ లోకంలో!

ఏమైపోయింది. మా ఇద్దరి చుట్టూ ఆ విపరీత ఆకర్షణ! ఆ రోజుల్లో, చిన్నతనంలో— నాలుగేళ్ళ క్రితంనించి, ఆ మొదటి ముద్దు వెన్నెల రాత్రినించి, అమె కోసం తపస్సు చేశాను. బతిమాలాను. కోవగించాను, అక్కహత్య చేసుకుంటానని బెదిరించాను. రాత్రులకు రాత్రులు ఆ నరాల బాధ పడలేక చంపుదామా, రేవ్ చేద్దామా అని ప్రయత్నించాను. ఆ స్కాఫింగ్ హార్ట్‌లెస్ స్మైల్ (Scoffing heartless smile) భరించలేక, గుడ్లు పీకేద్దామా, కళ్లు కాల్చేద్దామా అనిపించేది. అపృష్టవంతుల దగ్గర నుంచని ప్రేమగా మాట్లాడుతోందని తోచి దై నష్టాట్తో ముక్కులుగా ఎగరకొట్టాలను కున్నాను మళ్ళీ అమె దయగల చిరునవ్వుని పొంది ఒకటే కలలు కన్నాను, మళ్ళీ నిశాళలు పడ్డాను. అమె చేతులు నన్ను కావలించుకోడం, అమె కళ్ళు నా కళ్ళలోకి ప్రేమతో చూడడం— తలుచుకు తలుచుకు కుమిలిపోయాను. ఆమెకి తెలుసు నా దాస్యం. పనులు చేయించుకుంది. ఇతరులకి చాకిరి చేయించింది. తిప్పింది వెలివెట్టి చేసి, వీధి వీధులు, తన కొంగుకి కట్టుకుని. ఒక్క చల్ల ని చూపు, ఒక్క ముద్దు పేరు, ఒక్క కృతజ్ఞతా పలుకు, ఒక్క కరస్పర్శనం— ఇంతే బహుమానాలు నాకు దక్కినవి. అవి మరింత చీల్చాయి నన్ను. ఎంత

తోసేసుకున్నా అనాటి వెన్నెల రాత్రి ముద్దు మరుపుకు రాదు. ఏదో ముద్దు చల్లి నట్లు— ఏదో రాక్షసి పూనినట్లు— కోవగించాను. మరిచిపోవాలని పూరిబైట, నిర్జీవ గృహంలో దాక్కున్నాను. ప్రయత్నించాను, చదివాను, తాగాను, ఉత్తరాలు రాసింది— విస్పకండా పంపేవాను. కబుర్లు పంపింది— ఆ పేరు ఎత్త ఒడ్డున్నాను— ఆకలు చూపింది— హేశనగా నవ్వింది— నీ రెఫ్టేమిటంది? బాని ఒక్క సాయంత్రం వచ్చింది.

“రాహూ”

అప్పుడు నన్ను ఆ పేరుతో పిలిచేది.

“ఎందుకు వచ్చావు.”

“నిలువలేక.”

“అబద్ధం- వెళ్ళు- వెళ్ళిపో—” గట్టిగా అరుస్తున్నాను.

పెదిములతో నా నోటిని ఆపింది.

“నీ కోసం.”

“మరి యీ రాత్రి.... యీ రాత్రి....”

“ఎంత కఠినులబ్ధా మొగవాళ్లు.... చూద్దారే.”

“ఏలేదు-ప్రమాణం చెయ్యి.”

“ఈ కళ్ళ....”

ఎంత మృదు హృదయులు అడవాళ్ళు— ప్రేమించినప్పుడు! తరువాత మా తీవ్ర శరీరాకర్షణ, క్రూరమైన వాంఛలు, జీమించని, దయతలచని కామం, ఒక్క నిమిషం ఒకరిని ఒకరం విడవలేని అనురాగం....

“నా మీద ప్రేమేనా నీకు?” అని అడిగాను ఓనాటి రాత్రి నీళ్ళ మీద.

“ఇంకా నందేహమా? ఎంత కష్టమిచ్చా ఈ మొగాళ్ళని నమ్మించడం? ఇంకా ఏం చేస్తే నమ్ముతావు?”

అవును. ఇంకా ఏం చెయ్యాలి నన్ను నమ్మించడానికి? దేవత-
రాక్షసి- రామరూపిణి- ఎవరు ఏ విధంగా మోహించగలరో, అంత
తీవ్రంగా, అంత రవ్యంగా, సంహారంగా, అంత వివిధాలుగా మోహిం-
చింది. ఏ స్త్రీనించి, పురుషుడు అంతకన్న కొరగలడు? కాని, యీ
పశువు, యీ పురుషుడు, దేవతని, కిన్నెరని, కోయిలని, తనకి నొంది,
తన రాళ్లు కడిగి, తలంటి పోసి, తన మనసు మళ్ళితే మళ్ళీ తాను నద్దిం-
చాకా, ఏడుస్తో కొడుకుని కూచోచుంటాడు. దాన్నే పారిశ్రవ్యమూ, ప్రేమా
అంటాడు.

“మరి యిది వరకు-మొన్న రాత్రి వరకు-”

“ఎప్పుడూ ప్రేమించానోయి నిన్ను, లేకపోతే నిన్ను ‘రాహు’
అని ఎందుకు పిలుస్తాను?”

సందర్భమేమో నాకు తెలిలేదు కాని—

“మరి, మరి....మొందుకు చూపలేదు-?”

“వాడు, ఆ పశువు, ఆ విశ్వనాథం వొప్పుకోలేదు.”

విశ్వనాథం పశువా? పాపం వాడిలిపోయిన పువ్వు జ్ఞాపకం వచ్చేస్తే
నాకు అతన్ని చూసినప్పుడల్లా-ఆ చిరునవ్వు తప్ప.

“మరి ప్రేమిస్తే....”

“నీ కర్దం కాదులే, పూరుకో.”

“మరి అతన్ని ప్రేమించానా, లేదా? ఆ విశ్వనాథాన్ని.”

“ఏం ప్రేమలే?”

“ప్రేమించకపోతే...”

“అద్యా! ప్రేమ, ప్రేమ! ప్రేమించాలెద్దా, పోసి ఎందుకీ గోల!
నీ చేతుల్లో పడున్నాను యిప్పుడు, చాలదూ....ఈ దినాలు, ఈ నిమి

షాలు-హార్షం నేనేమైతేనేం? ఇకముందు ఏం కాబోతేనేం? ఇది చాలదూ?
ఏ, యీ మొగాచ్చ!” వచ్చిన లేచింది నన్ను చులుపుతుని.

“ఏం చేశాను?”

“ఏం చేశాను అని అడుగుతున్నాడు. ఏం చేశావా? సుందరమైన
తీర్తనలో....ఏం కాశం, కాగం? అని అడుగుతున్నావు? అనుభవించడం
చేశావా? ఇదివరకు ఏమైనావు! ఇక ఏయోకావు?” ఎందుకవన్నీ! వెన్నెట్లో
కూతుని ‘చంద్రుడు అస్తమిస్తాడే-నిన్న పనియించలేదే’ అని యెన్నే నిన్నా
గుడ్డి నిన్ను చూశామగాని! స్త్రీ వొక్కో ఎన్నెన్ను కూచుంటుంది? చంద్రు
రెంత సేపు వెలుగుతాడు? వెలిగితే....నిద్రపోతావు. అట్లానే నిలిస్తే యీ
దొంగర్యం భరించగలవా-నాయనా?”

ఎంత వేదాంతం బోదించింది ఆ కొండెం మాటల్లో. జన్మమంతా
కృతజ్ఞుడి! కాని నా అరుణ....అనాడు నా చేతుల్లో, అంత కోర్కెతో నా
నోత మీద....వొప్పకొను. నాది, అరుణ నాది....అంది హృదయం నాదు
మా ఆకర్షణ అంతా దుమ్ము అయిన తరువాత చూడా ఆ ఒడుపు, ఆ
ఒయ్యారం, ఆ కృతజ్ఞతా, ముద్దు పేర్లు. ఎక్కడో, యెవరి చేతుల్లోనో,
యెవరి కళ్ళల్లోనో, యెవరికో అని తలుచుకుంటో నా కళ్ళుర్రేని
అందాన్ని చూడా యితరులకి చక్కడం నహించక బాస నడుపున్నాను.

ఈ రాత్రి మళ్ళీ అరుణవంక చూశాను. షోల్డర్ బ్లేడ్స్
(Shoulder blades) ఒంపు, జుట్టూ వీళ్ళూ కలుసుకునే చోటి సునుపు,
ఆ చేతి కేళ్ళు కిడినించి ఆ పిరుదులు తీసుకొనే కర్వులు నా నరాల్ని లాగు
తున్నాయి: నా అర్ధిస్తు భావాలు బాధిస్తున్నాయి. భిల్లి యీ చర్మపు మృదు
త్వంలో సామైన అందం కనపర్చగలదా? కాని లిల్లి నాది, నా స్వంతం.
యీ అరుణ? అప్పురూపంగా బాట్లో నిమ్మ చెట్టుమీద రెండు నిమిషాలు
బాటే అడివి పట్ట! నిద్ర పడుతోంది గావును....

“ఏచ్చి బాబులూ!”

.....

నా వేపు తిరిగి నా రొమ్ము మీద మొహం పెట్టి గోమదేవతేవుతోంది.

“ఊ” అంటో ఆమె మీద చెయ్యేసి పడుకున్నాను. నాకు మల్లేనే ఆమెకీ గతం కలలు వచ్చి దయ కలిగింది కావున!

“కళ్ళు తెరు, నా వంక చూడు,”

ఎందుకు వచ్చింది? నానించి ఏం కానాలి? మళ్ళీ జీవితం ఆమె గాయం చేసిందా? లేక ప్రణయ మార్గంలో సోపానమా నేను ఆ రాత్రికి?

“ఒక సంగతి చెప్పడం మరిచి పోయాను. నీతో.”

కళ్ళు తెరిచాను. లేచి కూచుని దిండు నానుకుని నా చెంపల్ని పట్టుకు వూయిస్తోంది. ప్రేమా, అదరణ అంత చక్కగా చూపుతుంది అరుణ. నాకు నిద్రపోవాలని వుంది. కాని బస్యలో ఎన్నిసార్లు యిట్లా యింత నానాకుగా, వేళ్ళని చెంపల మీద పెయ్యకలవారు ఎందువచ్చారు. ఈ అరుణనే ప్రేమించ గలిగితే! జీవితమే అంత-సునకి రాసి లేని అద్భుతం వాళ్ళో పడితేనేం గాక, అనుభవించగలమా!

“సిమిటి?”

నా కళ్ళని పెడిమలతో తెరుస్తోంది. ఆమె వేళ్ళు పెన్నెముకకి చక్కిలిగింతలు పెడుతున్నాయి. ఇంత రసికురాలు గనకనే, ఆమెనిం చిరునవ్వు పొందిన పురుష నిర్వాగ్యులందరూ విర్రవీ చర్మనం పొంది సోగొట్టుకున్నట్టు, అన్ని సుఖాలూ వాడులుకుని, ఆమెకోసం వెళ్ళు కుంటో తిరుగుతారు. తక్కినవారు బాడీలలో దాచుకున్న పీనిగ భార్యల వత్తివ్రతలు కదా, అని సంతోషిస్తూ, అరుణవంటి స్త్రీలని తిట్టుకుంటో న్నుభవదళారు.

“చూడు, రాత్రి నాకోసం యెవరన్నా వస్తారేమో?”

“ఈ రాత్రి! ఎందుకు వస్తారు?”

“నీకు నుతి సుందగిస్తోంది. ఎందుకు రాకూడదూ? నీకోసం ఎవ రన్నా రాకూడదూ? మనుష్యుల్ని చూడడానికి రానూ యెవరూ?”

“అర్ధరాత్రి యీ కొత్తపూర్లో నీ కోసం—”

“ఏమో రాకూడదా? వాస్తే—తలుపు కొట్టినా, పిలిచినా, మాట్లాడకు.”

“సిమి?”

“నిద్ర అక్కర్లేదూ మనకి? ఎవరో వాకరు వచ్చి లేపుతో వుంటే నీకు తల నెప్పి రాదూ?”

“ఎట్లానూ లేపిం తరవాత—”

“మాట్లాడక నిద్రపో. నిద్ర లేకపోతే తలనెప్పి వస్తుంది. ఇట్లా పడుకో. అని నా ముఖాన్ని తనకి ఒత్తుకుని మాట్లాడనీకండా చేసింది. చందనపు వాసనల్లో మైమరిచాను. కాని మనసు పూర్తిగా నిద్రపోలేదు. ఇట్లానే ఆ రాత్రి హోటలు గదిలో—చంపక పూలతో అలంకరించాము. ఆ పచ్చని కొయ్యమంచమంతా. అర్ధరాత్రి మెళుకువ వచ్చి లేవబోతే, నన్నూ కదలనీక, మాట్లాడనీక అట్లానే ఆ మృదువైనచేరాల మధ్య నా మొహాన్ని అదుచుకుంది. కాని ఆనాడు కూడా మనసు నిద్రపోలేదు. ఎన్నాళ్ళు ఎన్నేళ్ళు తపించాను ఆ రాత్రి కోసం? అంద లేదని ఎన్ని కోపాలూ! అందితే-ఎన్నికలలు! కాని ఆ రాత్రి అంత సుందరమైన అను భవమా-చివరికి యింతేనా? ఇంతేం చెయ్యనూ? తరువాత— ఈ అంద మంతా నా చేతుల్లోనే వుంది. కాని అప్పుడు నిరుపయోగం....ఇంతకన్న మే పునయోగమూ లేదా? చివరికి అంత రసికత్వమూ, నేర్పు, శరీర సౌందర్యం, చిరునవ్వులూ, నేత్రాల్లోంచి అల్లరి చూపులూ అన్నీ చివరికి

యిట్లా యీ అలసటతో అంతమా? అన్నేళ్ళు కోరిన ఆమె చేతుల మధ్య నింది కొంచెం తప్పుకుని దూరంగా పడుకోవాలనిపించింది. ఆమె కష్టం కలుగుతుందా? ఈ సఫలమైన ఆనందం తన్న, ఆ తీరని మోస యెక్కువ వాంఛనీయమేమో! ఏ సుఖకష్టాలనే అలలమీద యీ స్రవంవం పూగుతోందో, ఆ సుఖ దుఃఖ భేదం....నిజంగా ఆ భేదం వుందా? ఆనందం దొరకగానే, ఎన్నోళ్ళోపక్ష కాథంతా పడనట్టే రోస్తుంది. కాని ఆ ఆనందం యిట్లా వేళ్ళతోంటి జారి—యింకే ముంది జాధ కాక అనిపిస్తుంది. ఆ రాత్రి—ఆ అపూర్వపు రాత్రి—ఆమె తెల్లారి వెళ్ళిపోతుండే, వక్రిన రాత్రినంతాకూడా మాచుర్యంతో నించగల శక్తి యీ నరాలకి లేకపోయిందే అని ముఖించడంతో గడిచింది.

“వెళ్ళవొద్దు. నువ్వు నానించి వెళ్ళవొద్దు” అని ఆ రాత్రి ఆమె బుజాన్ని గట్టిగా పట్టుకున్నాను. కాని వేళ్ళతో ఆ అగ్ని చల్లారించని ఆమెకి మాత్రం తెలియలేదా? కొంచెం సేపటికింద, గడ్డకింద, పిరుదల మీద, వాళ్ళంతా కాకిన చోటనల్లా యిల్లుమనిపించిన నా వేళ్ళు!

“వేళ్ళను—పడుకో.”

“నిజమా?”

“మరి బిండిని రమ్మన్నావే! తెలిగ్రాం యిచ్చావే!”

“ఆ సమస్యలన్నీ నీ తెందుకు—పడుకో.”

“మరి ఎప్పుడూ-నా దగ్గరే—”

“ఎప్పుడూ ముసలివాళ్ళమై కళ్ళూ కాళ్ళూ లేనప్పుడు కూడా నీ దగ్గరే!”

ఈ కావమూ, ఏ కావమూ, కలలూ లేకందా తమ కామశేషాన్ని అమర్చుకునేందుకు సాధనం ఏదో వాకదాన్ని భార్యగా అట్టిపెట్టుకుని

కాంతంగా, నిద్రపోయే వాళ్ళే జ్ఞానులేమో! అనుకుంటూ నిద్రపోయినాను యీ రాత్రి.

ఎవరో తలుపు కొడుతున్నారు నిజంగానే? “ఎవరది” అని అరిచాను.

అరుణ నా నోరు మూసింది.

“మాట్లాడకు—ఏం చెప్పాను?”

తలుపు కొడుతున్నారు.

అరుణ నా వక్రన బోర్లపడుకుని నవ్వుతోంది.

కింద వాడెవడో పిలుస్తున్నాడు.

జాట్టుతోంచి పరిమళాలు, కంఠంతోంచి నవ్వులు, పొడుగాటి వేళ్ళు నిప్పు కబళిలవరే నా నోటిమీద. ఆమె మెడ వెనక వెన్నెట్లో మెరిసే మంచి ముత్యాల్ని జాట్టుతోంచి చిక్కుతీస్తో వారి కేకల్ని నిర్లక్ష్యం చెయ్యా అని ప్రయత్నిస్తున్నాను.

పొరుగువాళ్ళు లేచి ప్రశ్నిస్తున్నారు.

“వెళ్ళి చూస్తాను.”

“వీల్లేదు.”

లేవకుండా దగ్గరగా పట్టుకుంది. ఏం చెయ్యగలను? మొగవాణ్ణి! అబబబ్బి! ఆమె చేతిని, నా చంప కానించుకుని వేళ్ల లెక్క పెడుతున్నాను. ఒచ్చినవాడు మొండి శిఖండి “ఇదేం అన్యాయం తలుపు తెరవ”రని అందరినీ ప్రశ్నలడుగుతున్నాడు. విశ్రమించి మళ్ళీ నా పాత తలుపుమీద కీకర సమరం ప్రారంభించాడు.

“తలుపు బద్దలవుతుందేమో?”

(3)

“బద్దలు కానీ.”

“ఏం లాభం? ఎట్లానూ లోపలికి వస్తాడు—అన్నడు?”

మాట్లాడకండా నా వేపు తిరిగి,

“ఆ రాత్రి—వాడ బంగళాలో, భూమి బద్దలైనా, దేవత రెగిరి బప్పునా నన్ను విడవనన్నావు, జ్ఞాపకం వుందా?” అని నోటితో, కస్తూరి పరిమళాలు చల్లే నోటితో, ఆ చిన్న పళ్ళవరనతో నా నోరు మూసింది.

నేను అన్నీ మరిచి పూరుకున్నాను.

కాశ్మీరపు కుంకుమ తోటలమీద వాయుస్వర్గ ఆమె దాహపుల అలింగనం — మోహం వుండనీ నాకు, లేకపోనీ.

“నా మర్యాద! తెల్లారి పొరుగువారి ప్రశ్నలు” అని దూరంగా విస్పర్ (Whisper) చేస్తోంది మనసు. జాట్లు, చేతులు సున్నని బరువు చంపమీద, హిమాలయ శిఖరాలు, గోదావరి పైకత స్థలాలు, నందన వన పుష్ప పరిమళాలు. బృందావనంలో పెన్నెల రాత్రులు — అన్నీ యెన్నో, కలల్లోనో, నిజంగానో....ఒక్క తెలిదు.

తెల్లవారి దానీది తలుపుకొడితే మెలుకువ ఒచ్చింది. మూసుకున్న కళ్ళతోనే, కిందికి వెళ్ళి గడియ తీసి, పైకి ఒచ్చి పడుకున్నాను. ఎర్రని ఉవయ కాంతితో కామరపువ్వు మధ్య ససిడిదొమ్మవలె చెక్కు చెదరక నిద్రలో, యేపాప మెరుగని చిన్న పిల్లవలె చిరునవ్వులు నవ్వే ఆరుణ నా పక్కన. కాని ఆరుణకన్న సన్నిహితంగా నిద్రాదేవి కావలెందు కుంది.

ఎందుకు తెలివాను కళ్ళని? కాని కారణం కనపడదు. కారణం వుంది, కాని వుండని ఎట్లా తెలుస్తుంది? నల్ల నివాడు, బిల్లేడుపాల కళ్ళ వాడు, తెల్ల ని బూటువాడు, యింట్లో కూడా హాట్ పెట్టుకుని పెనక దాగిన

వాడు నుంచని చూస్తున్నాడు, కిటికీలోంచి నూ యిద్దరివంకా — పులికి బిడ్డాను.

“ఎవరు?”

మాట్లాడడు, గుడ్లరిని చూస్తాడు.

కోసం వచ్చింది నాకు.

“ఏమిటి? ఎందుకు పైకి వచ్చావు?”

ఆరుణ మెల్లిగా కళ్ళు విప్పింది. ఆ వుదయాన అప్పుడే పక్క మీద నించి లక్ష్మి సముద్రం లోంచి లేచి వచ్చినట్లు, అంత శుభ్రంగా ఏమీ చెవరకుండా కనపడ్డది. కొందరు వరం పొంది పుడతారు— ఏ అవస్థ లోనైనా బట్టలు వుండీ, బట్టలు లేకా, నవ్వులో, యేడుపులో, మురికిలో, దోకులో, కోసంలో, మోహంలో మెప్పునూ ఆకర్షకంగా ఉండేందుకు. అద్దం దిగిరికి వెళ్ళి—తెలుసునకుకుంటా—మాడకండానే వచ్చినవాడెవడో— అతను తనకి తనవదేబట్టు అద్దం తిప్పి, కళ్ళుమూసి, నాలిక వైపు పెట్టి వెక్కిరించింది. కల కంటున్నానా యింకా?

“కాఫీ అయిందా?” అని అడిగింది నన్ను.

రాత్రి తలుపు కొట్టినవాడు—నిద్రలేచి ఎర్రబిల్లేడు కళ్ళు — వాడే మీదు నాలుగు అడుగులు నడిచి తలుపు తోమకుని లోపలికి వచ్చి ఆరుణ చెయ్యి నట్టుకుని లాక్కుని పోతున్నాడు. ఆరుణ మెడ తిప్పి నా వంక చూసి నవ్వింది.

“చూడు. అతను....వుండు, దీస్తు!” •

దీస్తు! మీడి ముద్దు పేరా? నరిపోయింది.

“మీరే నరిగా కట్టుకోనీ కొత్తవాళ్ళు మేడమీదికి వస్తే పిచ్చి తండ్రి యిద్దం వుండదు. కింది కూచో, మోహం కడుక్కుని వస్తాను.”

అని కిందికి తీసుకుపోయింది, ఆ తెల్ల సూటుని. చక చకా నా గడ్డి అంతా సర్దుతోంది. నేను వెనక వంపు దగ్గర్నించి తిరిగి వచ్చేటిప్పటికి, టీ సగం తయారయింది అప్పుడే.

“సెళ్ళాడా?”

“కింద కూచున్నాడు. గుడ్ల గూబ, వీస్తు.”

“అదేంటి?”

“అదేదోలే, మిక్సెడ్ క్రిచర్ (Mixed creature)”

“అది టీ తాగుతుందా, ఆ మిక్సెడ్ క్రిచర్? లేక ఏదన్నా కాఫీ, గంజీ మిక్చర్ తాగుతుందా?”

“మాగ్, సల్ఫ, ఆండ్ క్వినైన్ మిక్చర్ (Mag-Salph & Quinine mixture) తాగుతుంది.

అరుణ కొన్నాళ్ళు నర్సు పని చేసిందట.

కానీ రెండు కప్పుల ‘టీ’ కిందికి తీసుకుపోయింది.

నాచెవడో, ఏమిదో, అరుణని అడిగి లాభంలేదు. కానీ,

ఇంక కొంచెం వ్యవధి దొరికిందికదా అని నేను అన్నట్ పేవరు కట్టలుతీసి, చూర్కులు చాలా పిసికరిగా పంచుతున్నాను: నా పొమ్ము తరుగుతున్నట్టు. అరగంటలో కింద గోల. కేకలు. పరిగెత్తాను. దూకాను. వీస్తు అడుస్తోంది. అరుణ అలచూరు మీద చెయ్యేసి నుంచుని, తనకు కానట్టు చిరునవ్వుతో చూస్తోంది—నన్ను చూసి నాకింతా తెలిసినట్టే—

“చూడు తనలో నట-నేనిప్పుడుట—ప్రచాణం కావాలి. ఇంక దూరం ఒచ్చి నాకేమి ‘రెస్టు’ అక్కర్లేయో? అడిగాక....”

ఎంతకాలం గడిచినా, ఒకసారి గొప్పగా ప్రేమించిన స్త్రీ యింకోరి మోహధీనంలో చూడగానే తెలసి తలెత్తక మానదు.

“అదేగాక అమీరుద్దీనుని కూడా రమ్మంటిని, అరుణ యామను తంటారు. పాపం, నేను లేకపోతే?”

అమీరుద్దీనెవరు? వీడెవడు? వాళ్ళందరూ యిక్కడికి యెందుకు ఒస్తారు? రమ్మననానికి, ఆమెకి యిట్లా అనడానికి నీడికి నిం అధికారం వుంది? ఈ ప్రశ్నల సన్నిటిని తోవలికి నెట్టి.

“ఎందుకంటే! ఇష్టపడని ఆమెని బలవంతం చేస్తారు?” అన్నాను. వేదాంతమూ, నాగరికతా, అహింసాతత్వం మనని ఆ గతికి తెచ్చాయి. మరి వాడు—అంత అశ్చర్యకరమైన, అన్యాయమైన నిషయం యెన్నడూ విననట్టు యెర్రని కళ్ళు పెద్దవిచేసి, ఋసలు కొట్టుకుంటో— ఇంగ్లీషులో—“ఇష్టంలేదూ—నా మీద....” అని—

చూడండి యీ వికృతం అన్నట్టు చుట్టూ చూశాడు.

“ఇష్టం లేదూ? ఆ మాట అనమనండి.”

నేను తిరిగి అరుణ వంక చూసేటప్పటికి పిక్చర్ (Picture) మారింది. ఆ ఇండిఫెరెన్స్ (indifference) అంతా పోయి, ఆమె కళ్ళ వెంటిడి నీరు చంపల మీద నించి భుజంమీద పడుతున్నాయి. పోతన్నగారి పరస్పతి కన్నీళ్ళు వేరే డెస్టినేషన్ చూసుకున్నాయి గాని, యీ నాటి స్త్రీల కన్నీళ్ళు పమిట మీదవడి, జాగ్రత్తలో యింకిపోతాయి. చిందదం నేను చూడలేదు. ఎంత ఎంత కన్నీళ్ళు ‘డెస్టినియ’ పున్న ‘భారతి’ అట్టమీద భారతులు యేర్పై చెప్పలేను. చిందనేమో, ఆ భారతులకు రెవికలు చిరెలా తీసేశాను. ఎన్ని తీసినా ఆ ‘భా’ మాత్రం తియ్యరు కదా!

“లేకపోతే, మొన్నలాత్రి—” అనేదోతోంది వాళ్లు తెలిక వీడ్చి.

అరుణ ముఖం మారింది. కళ్ళు నిప్పులు కక్కుతున్నాయి. పిక్చర్ నిప్పులు వెలగడం చూశాను నేనప్పుడు!

“నీమిటి? మతి పోయిందా నీకు, వైల్ బీస్ట్ (Vile Beast)?”

అంత పెద్ద బీస్టు నిలుపునా ఒంటికింది, సీసస్వరం వచ్చింది.

“నేను పోను, నేను పోలేను, బ్రాహ్మనకండి. వెళ్ళి నేనేం కాను?”

“మరి గోల చెయ్యకు. పిచ్చి నాన్నకి గోల అంటే పడదు.” అని ఒచ్చి నన్నానుకుని, నా చెయ్యిలోని తన నడుం చుట్టూ పెట్టుకుంది. బీస్టు నాలిక తెరిచి నెమ్మదిగా వడుతుంది.

అరుణ తలమీద దువ్వడం ఒక్కటే మిగిలింది.

వాన వెలిసింది కదా. అని పైకిపోయి పేపర్ల కట్టలో తల దూర్చాను. తొమ్మిది చాటింది. ఛోజనం హోటల్నుంచి ఒచ్చింది. అన్నం తనకి మిగలనని. కోపంతో, నరసమ్మ గిన్నెల్ని యిటూ అటూ విసిరి కొడుతోంది. అరుణ ఒచ్చింది, తలలో కొత్త చమేరీ పువ్వులతో సహా.

“బీస్టు ఇక్కడే తింటుందా? అన్నమేనా ఇంకేమన్నా తింటుందా?”

“తింటుంది.”

“మరి స్నానం యిట్లాంటివి అవసరం లేదా?”

“ఏమో మాటలు రావు.”

“అరుపులు తప్ప.”

“కాంటి!”

“ఛోజనం దగ్గర అంతా నేహం రాజ్యం చేసింది. కబుర్లు, నవ్వులు, కామం కళ్ళు కప్పని నిమిషాల ‘బీస్టు’ చాలా చమత్కారి. ఎన్టర్టెయినర్ (entertainer) వుండొగరిక్కా ఫార్మెస్టు ఆఫీసర్.

వత్స మృగమన్న మాట. ఇంగ్లండ్ రిటర్న్స్ (England returned). ఆ చేతంతో శ్రీల సంగతి, ఆమెరీకా సిగ్రోల కథలూ చెప్పి నవ్వించింది. వాళ్ళ పాటలు పాడి నాట్యం కూడా చేస్తుందిట ఆ డాన్సింగ్ డేర్.

నవ్వుతో బడికి వెళ్ళాను.

మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటకి యింటికి ఒచ్చేప్పటికి అప్పుడే మూడో రంగం మీద తెర యెత్తారు. మేడ మీద కొత్త కంచాలూ, గోలా వినపడుతోంది. ఒక మహమ్మదీయుడు, పెద్ద షేర్షాజీ, నల్లని గద్దం. చక్కని మెరిసే ఛాయా, నన్నని ఒళ్లా, కుర్చీలో కూచుని ఇంకో కుర్చీ మీద కాళ్ళ పైకి పెట్టి. చుట్ట చుట్టకొని కూచున్న వాడు కాస్తా నన్ను చూసి మెల్లిగా పడగ విప్పి లేచి, కొరలు కనపరుస్తూ, రెండు చేతులూ జోడించాడు.

“మాస్టరు సాబ్!”

అరుణకి, బీస్ట్ నీ చూపిస్తో, దీనత్వంతో, కోపంతో, జాలిగా, అధికారంతో అన్ని రసాలూ ఒలికేట్టు సుమేర్ సింగువలె హిందీలో లెక్చర్ కొడుతున్నాడు నిరర్గళంగా. నేను యింగ్లీషు పాఠశాలతో ఆ ప్రవాహాన్ని ఆపి కుశల శ్రశ్వులు ప్రారంభించాను. నాకు హిందీ మాట్లాడడం ఎంత చాతవునో, ఆయనకి యింగ్లీషు అంతమాత్రమే తెలుసు. ఈయన పరుషా, బ్రహ్మ తెచ్చుకున్నాడు. ఆయన నైవామిలో యింజనీరట. “ఈ బీస్టు యెవరు? నీ యింట్లో యేం చేస్తోంది? ఇట్లాంటి బీస్టుని ఎందుకు చేరనిచ్చావు? అంటాడు. వాడు నా పెట్ బీస్టు అయినట్టు. ఈ అన్యాయం విచారింకూ మీరు, మీ సవిశ్రమ మరానా యింట్లో యెందుకు వున్నాడు? సిటికేం హక్కు వుంది? వెళ్ళ కొట్టండి ఇంకా చూస్తారేం? అంటాడు నన్ను. ఆయన పేరు అమీరుద్దీను. అది అనలు పేరా ముద్దుపేరా అనుకుంటో వుండగానే, ఇంతసేపూ పాపం ‘పిచ్చిముండి’కి ఎంత కష్ట

మొచ్చిందా, (తనకేం సంబంధం లేనట్లు) యెట్లా తప్పించనా అన్నట్లు జాలిగా చూస్తున్న అరుణ.

“నాగన్ మీరు కొందరవడకండి. నేను రేపు నిజామాబాదు, ఒస్తున్నానుగా, మీరు సాయంత్రం రైల్వో వెళ్ళండి,” అంటోంది.

నేను వక్క గదిలోకి వెళ్ళి టీ చేయడానికి స్టప్ వెలిగిస్తున్నాను. అరుణ లోపలికి వచ్చి ఈ బుజంమీద తల ఆనించి యేడ్చింది.

“ఏమిటి కష్టం నాకు? లోకం-రక పెధవ అందరూ-నన్నెట్లా యే పిస్తున్నారో!” అంటో.

పాపం-అరుణ అదై ర్య పడిపోయింది. ఒక చెయ్యి స్టా మంట్ అడ్డంపెట్టి రెండో చేత్తో ఆమె నీవు తడుతున్నాను’ కొత్త సనువుసచ్చ చీనా సియ్యూ చీర మీద.

“ఈ బాదలన్నీ నువ్వే తెచ్చి పెట్టుకున్నావు కద!” అని అనడానికి గుండెలేదు: గుండెరాదు. అందాన్ని హార్డ్ చెయ్యలేను. ఆ సంగతి అందానికి తెలుసు. అందుకనే అందాలు నన్నిట్లా అటలు పట్టిస్తాయి. అదిగాక, అంత నిస్సహాయంగా, నన్ను నమ్మి కన్సోలేషన్ (consolation) కోసం నా దరిచేరిన పిల్లని, పూర్వం ఒకప్పుడు నన్ను అంతగా ప్రేమించిన పిల్లని ఎట్లా నిందించను? జీవితంలో ఏమీ శక్తి లేకండా ఇంత నలిగిపోయే పిల్లని-ఎంత దుర్మార్గులు యీ పురుషులు!

టీ, చిక్కెట్లా వాళ్ళ ముందు పెట్టి రెండు గుక్కలు తాగాను. వాళ్ళ చూపులతో ఆ కప్పులలో టీ సల సల మంటోంది. ఇంకేం తుపాను మళ్ళీ ప్రారంభమౌతుందోనని కోటు వేసుకున్నాను.

“వెళ్ళావు, అన్నదే!” అంది చెయ్యి వట్టుకుని, సరిగా వేదవల్లి లాగు. వేదవల్లి, అంత చిన్న పిల్లా, నన్ను మీటింగులో ఒక్కమాటకో,

రెండు చిన్న వేళ్లతో, ఒక వక్క చూపుతో నన్నావడం తలుచుకుందో నుంచున్నాను.

“అరుణా, మనం సికింద్రాబాద్ లో గార్డెన్సు దగ్గర విన్న బాండు స్టేటు కొన్నాను. నువ్వు విని తీరాలి—” అంటున్నాడు గడ్డమ్మ.

అలస్యమైతే హెచ్చాస్తరు పెట్టే స్టేటు జ్ఞానతం వొచ్చి తడిలాను, చక్కని చేతులు గుమ్మానికి అడ్డంగా చాచి “వెళ్ళడానికి సిద్ధం. ఎట్లా వెళ్ళావు?” అంది అరుణ చిరునవ్వుతో. ఆ గదిని వాళ్ళ మొహాల్ని వెన్నెల అందాలతో కప్పతో. డైట నంచి ఎండ ఆమెపై చేతుల మీద పడి మెరుస్తోంది.

“వెళ్ళకపోతే, ఒక్కోగం పోతుంది, పోతే, నీళ్ళిద్దరూ నీటిలో పోట్లాడుకోవలసి వస్తుంది, ఇట్లుండదు” అంటో బుగ్గ మీద కొట్టి: ఆమె చేరినెత్తి నా బుజంమీద ఆనించుకుని, ముద్దు పెట్టుకుని పరిగెత్తి ఓర్డ్ హార్స్ (old horse) మీద దూకాను.

పుండ గలుగుదును. నా మీద అధికార్లు నోట్ చేసుకున్న రిపోర్టుల్లో ఇది వాకటి. కాని ఆమె కన్నీళ్ళు, వాళ్ళ తగాదాలు, ఆమె అసహాయత్వం, నా నిస్సహాయత్వం ఖరీదవలేను.

సాయంత్రం వచ్చేటప్పటికి, లోకంలో పాటు నా యిల్లా చల్ల ఉద్ధతి. చీట్లాతున్నాడు ముగ్గురూ—ఆ చింత చెట్టుకింద కుర్చీ లేసు తుని. నా గ్రామఫోను మోగుతోంది. నా సిగరెట్ బిన్ను బోసినోరేసుకుని నన్ను చూసి యేడ్చింది. అరుణ నా వంక చూడనే లేదు. అమెరుద్దీన్ వెంటనే లేచి, వక్క కుర్చీలో కూచోపెట్టాడు సీన్సు.

“రండి, రండి” అని నాకు కూడా ముక్కలు పంచబోతున్నాడు. చేతులొంచి ‘హంట్’ కిందపారేసి. మర్యాదలో మహమ్మదీయుల్ని మించిన వాళ్ళ లేరు. తలుచుకుంటే ఆమర్దాదలో కూడా!

‘యానిమల్ ఇన్స్టింక్ట్స్’ ఎంత ‘రిఫైన్’ కావాలో అంత రిఫైన్ ఐనాయి వాళ్ళలో. ఎంత ‘రూడ్’గా వుంటాయో చూశాలన్నా వాళ్ళలోనే చూడాలి. కానీ ఆ ఇన్స్టింక్ట్స్ని (రిఫైన్ ఆర్ రూడ్) మించిన వాళ్ళ స్వల్పం వాళ్ళలో.

మర్యాదలోనే కాదు, అనుభవంలో కూడా. అనుభవించడం— వంచేద్రియాలతో— ఒక వర్చుస్ లాగు, ధ్యూటీ లాగు చూసుకుంటారు.

గొప్ప ఆధ్యాత్మికాంశలాల్ని ఆందుకున్న సూపీ వేదాంతులూ, కవులూ చూడాలి, ఆ హాళ్ళరుద్దీ తమ ఆనందానుభవానికి ఆభరణంగా చేసుకున్నారా! అనిపిస్తుంది.

“ఏచ్చిగాడికి పేక యిష్టంలేదు.” అంది ఆరుణ.

“ఏం?” అంది లీన్స్.

“నాకు బ్లూరమూ, చాచూ, డయాఫ్రెటిక్ మిక్చర్ జ్ఞాపకం వొస్తాయి” అని ముక్కలు పట్టుకున్నాను.

“అయినా టీ కాగంది యింకో వని చెయ్యడు” అని తప్పించాలని చూసింది పాపం ఆరుణ. నాకు పేకాట యెంత యిబ్బందిలో తెలుసు ఆమెకి.

“నాది ‘డమ్మీ హాండ్’ నేను స్టై వెలిగిస్తాను.” అన్నాడి సాయబు.

“ఐనా సాయింక్రం తప్ప కథలు రాసుకోడానికి వ్యవధిలేదు, ఏదీ తండ్రికి.”

“కథలు రాస్తారా మీరు మాస్టర్ సాహ్? ఈసారి నన్ను కథలో చిత్రించి తీశాలి మీరు, నన్నూ అరుణనీ, నా వంగతంతా చాత్రి చెప్పుగా?”

ఎందుకు ఆరుణ నన్ను ఒదిలించుకోవాలని చూస్తోంది?

లిల్లీ వచ్చింది.

ఇంధుకా పాపం, నా కోసమూ, ఈ ప్రయత్నమంతా, అరుణా! ఇంతే కదా లోకంలో? స్వార్థ రహితంగా మనుష్యులు కొందరు వుండగల తని నమ్మడం ఎంత కష్టం?

చన్నన ఆరుణ లేచి లిల్లీ ని కావలించుకుంటి. లిల్లీ కళ్ళు నా మీద కన్న ఆరుణ ననుపు చీనాసిల్లు— చీరమీద వున్నాయి. బల్లమీద పుస్తకాలు నవేసి, “టీ ఏదీ?” అంది.

“కాస్తున్నాడు.”

“ఎవరు?”

“నా గన్”

“నా గన్? ?”

నా గన్ చైటికి వచ్చాడు. నల్ల గడ్డమూ అతనూ. లిల్లీ ని చూడటంలోనే.

“హెల్లో! సో గ్లావ్.” అంటో వచ్చి పేకండు యిచ్చి యిగాదిగా చూస్తున్నాడు.

“ఏమిటి?” అన్నట్లు నా వంక చూసింది లిల్లీ.

“నా గన్ అంతేలే. ఆయనకి కొత్తలేదు.” అంది ఆరుణ.

“సామాన్లు లోపల పెట్టిందారా? టీ స్పిడ్డమవుతోంది. ఒక్క నిమిషం. ఈ లోపల విక్రాంతి తీసుకోండి” అని లిల్లీ తో అంటో లోపలికి పరిగెత్తాడు నాగన్.

“సామాన్లేమిటి?”

“నువ్వు వీళ్ళమల్లనే రైలు దిగి వచ్చావనుకుంటున్నావని అనున.”

నాగన్ యింతలో బైటికి పరుగెత్తుకు వచ్చి, “ముక్కలు కొంటే అడి పెట్టండి. చెయ్యి సలాములు” అంటూ లిల్లి చేతిని పూయించి పోయినాడు.

లిల్లి ఆశ్చర్యంతో నా వంక చూసింది. “మానెర్లెస్ రాస్కెల్ కరుకు తురక” అని, “యింకా వాణ్ణి యింట్లో వుంచారా, యింట్లో యిట్లాంటి ఉపద్రవాలు సంభవిస్తాయి, మీ యిష్టం” అన్నట్టు నా వంక చూశాడు వీస్తు.

ఆట అయేటప్పటికి టీ కప్పులు వచ్చాయి. ఆరుణ సిగరెట్ పెట్టింది. ఒక సిగరెట్ తన స్వంతది (చార్మినార్) తీసి లిల్లి నోట్ పెట్టాడు అమీరుద్దీన్. లిల్లి అనన్యాయమైంది. సిగరెట్ నా, తననా ఆ ఆలోచిస్తున్నాడు గావున అతను.

“స్నానం చేద్దాగానిరా” అని లిల్లి చెయ్యి పట్టుకుని నవ్వుతో మేడమీదికి పరిగెత్తి తలుపు వేళాను.

అద్దం ముందుకి పెళ్ళింది లిల్లి. లోకం ఎంత తల్లకిందైతే మనుషులు మామూలు అలవాట్లు మానరు.

“ఎందుకు మళ్ళీ ముడి యిట్లా వేళావు?” అంటూ పిన్నుల్లి లాగేళాను.

“మార్చుకోతోవుంటేనే తొందర! మీ కిష్టమైనట్టు ఆ వదులుము వేసుకు పోతోవుంటే వెక్కిరించారు బాబో! మీకేం మొగవాళ్ళ!”

“మార్చుకు వదిలేయ్యి, వెళ్ళేప్పుడు మర్యాదగా కట్టుకుంటాననిలే.”

కిందినించి సాయేబు పెద్ద నవ్వు గోడల్ని కదలిస్తోంది.

“యూవాళ....”

“స్టో?”

“ఏమిటో, నేను వెడతాను.”

“ఏమిటి లిల్లి! ఏమన్నా జరిగిందా?”

“వాళ్ళెవరు?” అంది కంఠం ఒణుకుతో.

“ఎవరో ఆరుణ యెరిగిన వాళ్ళు.”

“ఎందుకు వాళ్ళు?”

“వెళ్ళిపోతారులే. మనకెందుకు?”

పెమ్మిలో భయపడుతో నుంచుని వుంది లిల్లి!

“ఎవరో ఒస్తున్నారు” అని చప్పున చీరె నందుకుంది.

“వాళ్ళని మరిచిపో” అని కళ్ళనించి వాళ్ళని తుడిచేళాను.

“ఇంకెవరన్నా ఆ గదిలో దాక్కున్నారేమో” అని బెదురుతో చూస్తోంది చుట్టూ: పెమ్మి వదలక. మారోపెట్టి కలుర్లు చెప్పాను పాతాల తగలి మాట్లాడాను. నముదాయించాను. చీరెని బుజాల చుట్టూ కప్పి నవ్వింది మరపించాను. ఒళ్ళంతా పొడరు వేళాను. పెమ్మి వదలదు.

“ఎప్పుడు వెళ్ళిపోతారు?”

“నాకేం తెలుసు!

“రేపు.”

ఆడవాళ్ళ దగ్గర అనెస్తే ఈటో వర్షు పాలిసే. కాని ఎం చేసినా పెమ్మి వదలదు. కిందికి ఒచ్చేటప్పటికి చీకటియింది.

“అయిదా?” అన్నాడు వీస్తు.

నాకు ఒక్క మండింది. మాట్లాడలేదు.

“పాతం, జాగ్రఫీ పాతం, చెప్పడం అయిందా అని అడుగుతున్నా యాన!” అంది తెలివిగల అరుణ.

లిల్లి కూచుంది.

“రాత్రికి ఫీన్స్” అని చప్పట్లు కొట్టింది అరుణ.

“అప్పుడే అర్థం వెళ్ళాయి.” అన్నాడు బీస్టు.

“తమరు తప్పకుండా మా ఆహ్వానాన్ని అంగీకరించాలి” గొప్ప చుర్రాదగా చేతులు జాచి హిందీలో అన్నాడు నాగన్ లిల్లి ని.

“నిమిటి?”

“నిన్ను రాత్రి భోజనానికి పుడిపొమ్మంటున్నాడు.”

“పిల్లేడు వెళ్ళాలి, అజ్జ” అంది లిల్లి.

అమీరుద్దీన్ నా వంక చూశాడు.

ఈ భాషాంతరీకరణం ఒకటి నా మెదడు చుట్టుకుంది.

“ఎవరు?” అన్నాడు నాగన్, చంపేట్లు చూస్తూ.

“భర్త”

“ఎక్కడ ఉన్నాడు?” అంటే బీస్టు వృధాగా షర్టు చేతుల్ని మోచేతుల మీదికి లాగింది.

“ఆమెని రోజుకి రెండు గంటలు మాత్రం ట్యూషన్ కోసం ఇక్కడికి రానిస్తాడు భర్త! మా పిచ్చిబాబుని చూస్తే భర్తలకి అమితమైన విశ్వాసం” అంది అరుణ.

“అవును. ఆయన ముఖంలోనే తెలుస్తోంది ఆ గొప్పతనం” అన్నాడు నాగన్.

నవ్వుకుంటున్నావా ఆ గర్భంలో!

“పిచ్చిముందతో సాటివస్తారా, వాటి మొగవాళ్లు!” అంది ఆమె హిందీలో.

అరుణ నవ్వును నిరాకరణోన్మేషంలో పని చేసింది. తెలుసుకు చూత్రం వెళ్ళలేదు. తెలివిగా తప్పించుకుంది అంటారు కిట్టనివాళ్ళు. అంతే గాక యింట్లోంచి తప్పించుకుని, స్వేచ్ఛగా తిరగడానికి మంచి వరక పొకింది అంటుంది పాడు లోకం! కాని, అదంతా స్వేచ్ఛా సమరమేకదా, స్వేచ్ఛని వాంఛించిందని తప్పుపట్టడ మెందుకు అని ఆశ్చర్యపడతాను నేను. ఐనా హృదయం దేశభక్తితో నిండిన తరువాత నేరు అనురాగానికి స్థలమెక్కడ వుంటుంది? భ్రాత్యులైన వాళ్ళను యార్జ్యవల్ల తూలనాడు కోవడంగాని! ఏవో పొవోలా, బీబి షికార్లు అంటారు. వయసు ముగ్గున భ్రాత్యుల విషయం కూడా, ఇంక అరుణని లక్ష్యం చేస్తారా, దుర్మార్గులు!

లిల్లి తో రహస్య సంభాషణ ప్రారంభించాడు. బీస్టు. ఆ చర్చాల కంటే ఏకత్వమేనా, లేక అవును—లిల్లి వింత మృగంగా మారుతుంది. అవే ఆమెతో ముఖ్యమైన అకర్షణ! రక్తం పీలుస్తుందా, ఆ తళ్ళలోంచి విప్పి చనుకులు మీద రాలతాయా? ఆ నరాల బాధతో, మెలికలతో వేళ్ళ కీలమైన పట్టులో ప్రాణం పోతుందా అనిపిస్తుంది. ఒక్కొక్క స్త్రీ రతీ చేసింది ఒక్కొక్క వరం పొంది పుడుతుంది. కాని అరుణ మాత్రం పది వరాలు తెచ్చుకుంది.

ఏదో సమ్మె భక్త సంపిస్తున్నాడని చెప్పినో బుద్ధిలేత ఆ అమ్మాయికు తార్చి తిప్పలు పెడతాడేమిటి? బీస్టు! అని కోపమొచ్చింది నాకు. అరుణ వ్యవహారాలు అరుణవి. కానీ సాపం పిచ్చి లిల్లి బాధ్యత నాది. భర్త చేసుంటాడు తెలిస్తే?

లిల్లిని లెమ్మని తీసికెళ్ళాను యింటి దాకా. రోడ్డుమీద ఎవరూ లేనప్పుడు లిల్లి నా పక్కకి తిరిగి—

“వాళ్ళని సంపెయ్యండి” అంటోంది స్రతిసారి. లిల్లి నా ప్రక్కకి నడవదు. తను ముందు పోతుంది. నేను వెనకాల ఏమీ సంబంధం లేనట్లు నడవాలి. అమెకి యే అపాయనూ కలగకుండా చూస్తా! మరి ప్రేమకీ బద్ధుణ్ణి! ఏమీ విప్లుమూర్తి భక్తికి కట్టుబడతాడు కదా! భక్తులకి దాసుడుకట్టి ప్రేమకీ భక్తికి అద్దే దూరంలేదు భక్తిని తప్పించుకోలేక అయన చేసిన సిచత్వాని కన్నానా!

లిల్లి వెనక రాత్రి రోడ్డుమీద నడవడం చాలా సరదా నాకు. స్రతి ఎలకెట్రిక్ దీపం కిందా వెలుతురు అమె జుట్టులో మెరుగుపూలు కల్పించడం, అమె నడక వాయ్యారం, అమె నీడ పెద్దదీ చిన్నదీకావడం, అమె జాకెట్ కింద ఆ నిటారు వీపు మీద బుజాల వెమికలు కదలడం, ఆ సాయంత్రపు అనుభవాలు జ్ఞాపకాలు రావడం. వంటిరిదీ అడదీ నడక స్త్రీందని అమె వంక దొంగ చూపులూ, వెనక చూపులూ, ఆశల చూపుటా చూపేవాళ్ళని నాకు సంబంధం లేనట్లు చూడడం. నా రహస్య అదృష్టానికి, వాళ్ళకి దక్కని దానికి సంతోషించడం—ఇన్నీ.

తిరిగి యింటికి వచ్చి రోడ్డు మీద ఆగాను. ఇల్లంతా చీకటి కట్టలేదు. తోవలికి వెళ్ళాలని బుద్ధి ఏయ్యలేదు. పెగలంతా నిద్రపోయి పూతలు రాత్రి కాగానే లేచి తిరుగుతున్నట్లున్నాయి. మొనటి నిండా ఆ పాడుబడ్డ పెద్ద యింట్లో దెయ్యాలన్నాయని నా నమ్మకం కూడా.

ఇంట్లో దీపంలేదు. వరండాలోంచి చీకట్లో తడుముకుంటో గా తోవల మెట్లకగ్గిరికి వెళ్ళానో లేదో అరుణ తటాలున మెతురుగా పొడవన్నులా విలించుకుంది. నా రామ్ముకి యెదురుగా అమె గట్టిరావడం

అనేకంతో లేచి వరుతోంది. నాకు ప్రభుత్వంవారు వర్మిషను యిస్తే ఈ కథమాని తక్కిన పేటిలన్నీ అమె వజ్రాన్ని గురించి నింపేద్దను.

ఎందుకు? ఈమె భేదానికి కారణం యేమిటి? - మెల్లిగా చప్పుడు కాకుండా ఏడుస్తోంది. స్తానం చేసింది గావును. ఇంకా చెమ్మ నా బుగ్గలకి తగులుతోంది. నా మంచి గంధం నమ్మి పరిమళాలు - కొత్తగా పుతికిన చీరని వల్లని చాకిరేపు కావులు, వాళ్ళిద్దరూ ఒకరిని ఒకరు నరుక్కుని రావలేదు కద!

“వాళ్ళే ?”

వాళ్ళ సంకటే తనకు పట్టనట్లు.

“ఎక్కడికో చచ్చారు. మళ్ళీ వస్తారు భోజనానికి!” అని విసుక్కుంటి.

అమె అంత దగ్గరగా నుండోడం యీ రాత్రి నాకు కలవరం పుట్టిస్తోంది. ఆ చీకట్లో అమె నాకు చినుపైన అరుణగాక, యెవరో కొత్త ప్రతిమై తోస్తోంది. నా వేళ్ళు అమె మెడ కింది నున్నతనానికి మూర్చలు పోతున్నాయి.

ఈ రాత్రికి వాళ్ళిద్దరూ అట్లానే పోకూడదా?

“నేను నీ దగ్గరే పుండిపోతాను. ఈ గోలలన్నీ వడలేను.”

“ఒంటిపో.” ఈసారి ‘సెన్ సయర్ డిజైర్’తో అన్నాను ఆ మాట. “కని పుండవు.”

“మరి లిల్లి!”

ఏదో కాను పుంకే, లిల్లికి కాను అడ్డమో, తనకి లిల్లి అడ్డమో అనట్లు.

(4)

“నీకు తెలియి నీముంది? చిన్న పిల్లమల్లే పూరికే ప్రశ్నలు వేస్తా
గాని!” అన్నాను.

“ఎందుకు వుండనూ?”

అని నన్ను అడుగుతోంది.

“ఒక్కొక్కరం ఒక్కొక్క పిచ్చితో వుడతాం. ఎంత ప్రశ్న
త్నిందనీ తప్పించుకోలేము. తప్పించుకున్నాం, తప్పించుకుంటున్నాం
తప్పించుకోగలం అనుకుంటాం అంతే.”

“అవునులే, కాని నీతో వుండిపోతే, ఎంత శాంతంగా వుంటుంది?”

అమె జీవితమే అంత! ఎప్పుడూ, శాంతి, శాంతి అని శాంతి
కోర్కి కాని శాంతిని ఒక నిమిషం భరించలేదు.

ఎక్స్‌ప్రెస్ మెట్ కోసం శాపం పొంది వుట్టింది.

నా చెంపలు రాస్తోంది.

ఎంత బావున్నాయి ఆ నిమిషాలు!!

“ఎందుకు సరిగా జీవరం చేసుకోవు?”

“ఆ మాట అడిగేవారు లేక!”

“లిప్?”

తమాషా అడవాళ్ళ హృదయం - ఇంతైనా యింకా అస్పష్టి లి
అమె హృదయానికి ముల్లుగానే వుంది - రెండేళ్ళకోసారి యెక్కటి
పూడినదే అరుణకి - నా మీద యేమీ ప్రత్యేకం, గొప్ప ఆకర్షణలే
అరుణకి!

“లిప్కి నా చెంపలు అంత ముఖ్యం కావు.”

“ఎమి?”

“నీదో నే ననే వ్యామోహంలో యివన్నీ చూడడమకుంటాను.”

“చూడకేం? చేతులకే యింత గరుకుగా వుంటే పాపం!”

నవ్వింది-చిన్నగా, సిగ్గుకో, కొండల మీద గొర్రెల మెళ్ళో
గంటలు టింగు మన్నాయి.

“అప్పుడు-పూర్వం-చంపలు ఎంత మెత్తగా వుండేవి! ఇంకా
మీసాలు కూడా రాలేదు.”

“అదీ జ్ఞాపకం వుందీ!”

“అయినా మెత్తని చిన్న వెంట్రుకలు తగిలిన చోటల్లా చక్కలిగిలి
పెట్టి తిమ్మిరైక్కించేవి.”

ఏమిటిదీ కావలినే మాట్లాడుతోందా? మెల్లిగా అమె వేళ్ళ నా
చూచుకుంటూ, నా వెన్నెముకకి చాలా నేర్పుగా నరాల్సి నొక్కుతున్నాయి
కావలినేనా? ఏదైనా పర్సన్ వుందా? కాదు, అమెకి - అమెవలె చాతుర్యం
గల స్త్రీకి - అదంతా సహజం - కోయిలకి మధురమైన కంఠంవలె,
కోరికి గంతుల వలె.

కాని నాలోనించి ఎప్పుడో పోయిన ఆకర్షణల్ని మేలు కొలుపు
తున్నాయి అమె నేళ్ళు, ఆ రాత్రి.

ఎక్కడో రోడ్డు మీద దీపపు మెత్తని ఇన్‌తైరెక్ట్ శాంతి
కొంచెంగా అమె అట్టుమీద మాత్రం పడుతోంది. ఒకడు ‘తైమా వడలో’
అని కేక వేస్తున్నాడు. ఇద్దరమూ అట్లా నుంచున్నాము. ఒకరినీ ఒకరం
వాదలకేక-నిం కావాలో పూర్తిగా తెలిక-తెలిసే ఒకరి కొకరం సంకెళ్ళ
మృతామనే భయంతో - కామంతో పరువుల మీద నుండిపోవడం కన్న
ఎంత మధురాలు అట్లాంటి నిమిషాలు?

భోజనాలు దాదా మీద యేర్పాటు చేశారు. రెండు వళ్ళాలనింక చంపకపూలు తెచ్చారు. ఆ చంపక పువ్వు మల్లే మార్చి నముద్రంపై పెరుస్తోంది. వీట్ల ఆ పాడు సూటు పారేసి తెల్లని లాల్మీ వేసుకుని శుభ్రంగా కనపడుతున్నాడు. నేను విస్తళ్ళని భజ్యాలతో అలంకరిస్తున్నాను. ఈ లోపల నాగన్ అరుణని చీకటి చెట్ల కొమ్మల్లో మిటుగురు పురుగు మధ్యకి తీసుకుపోయి యేమేమిటో మాట్లాడుతున్నాడు. వీట్లు నాకందివ్వడం లోనూ, పిట్ట గోడనించి కిందికి అదుర్దాగా వాళ్ళ వంక తొంగి చూడడం లోనూ, నా వంక “మీరు వుండి కూడా ఇంత ఉపేక్ష చేస్తారే?” అన్నట్ల చూడటంతోనూ, కాలు కాలిన పిల్లి మల్లే అన్నీ వాలక తన్నేటట్లున్నాడు.

“నడ్డన అయింద్రోయ్! గణ, గణ గణా.” అన్నాను వీట్ల అవస్థ చూడలేక.

చల్లగాలి వీస్తోంది. దూరంగా కింది నించి జట్కాల చప్పుడు! మోదాకవళం అరుపులు వినపడుతున్నాయి. విస్తళ్ళు జిలేవీలతో, బకాళాతు గిన్నెలతో, అబూ వలావ్ బిలుపులతో తేజరిల్లుతున్నాయి. చంపక పువ్వుల పరిమళం మత్తెక్కిస్తోంది.

“వాడు, ఆ తురకవాడు వరమద్రోహి, మిస్టర్! సానం ఆ అహయకురాలు అరుణ తన గొప్ప హృదయంతో అనుమానించక యెట్లాగో పొరటాటిన వాణ్ని నమ్మి స్నేహం చేసింది. వాడా? నమ్మిన వాళ్ళని నాశనం చేసే మహనీయుడు. మీరన్నా కొంచెం వార్నింగ్ ఇవ్వండి.”

చిన్న పిల్ల లంత పిచ్చివాళ్ళు మొగవాళ్ళు— త్రీల విషయంలో.

కాని నా అవస్థ కూడా అట్లానే వుంది— ఆ మహమ్మదీయ సోదరుడు అరుణని చీకట్లో మనవలై తో చేసుకోడం. ఎందుకు ఈ స్నేహం అన్నీ అరుణకి? ఆ మాత్రం మత సాంప్రదాయాలన్నా యోచించ కూడదా?

ఈ కథ చదివే వాళ్ళ హిందూ హృదయాలకి ఎంత దాదగా వుంటుందో చూడకదా? నాకూ వీట్లకి వున్నంత దాదా వుంది. కాని లోపలే అటును ఉన్నాను. మన ఇన్స్టిట్యూషన్ చేసే అదావిడి బైటికి కనబడకుండా ప్రయత్నించడమే నాగరికతకి ప్రథమ లక్షణం! అందమైన స్త్రీ పోతూవుంటే ఒకడు బాతు మాట విగ్గరిగా అన్నాడు. ఇంకొకడు లోపల కోరుకుని కను కాలికలోంచి చూసి, తల వొంచుకుని పోయినాడు. ప్రథముడికి రొడి అని దుర్నామమూ, ద్వితీయుడికి చాలా నత్పురుషుడూ, అన్యకాంత లద్దం లైన మాతృభావం చూపే అనినవ ప్రహ్లాదుడని ఖ్యాతీ.

అయినా నా మనస్సులో మాత్రం వీడిట్లా నా ముందు యాదవక పోతే వెళ్ళరాదా. ఆ సాహేబు గడ్డం పట్టుకుని వూయించి, అరుణని మోడ పట్టుకుని లాక్కు రారాదా? నాకు దైర్యం లేని పని, నేను ఏ పని చెయ్యరానికి సిగ్గుపడతానో ఆ పని యీ వీట్లు చెయ్యరాదా అనిపిస్తోంది.

“మీ ఉద్దేశ్యమేమిటి చెప్పండి? ఈ గోలలన్నీ ఐపోయిం తరవాత అరుణ నాతో వొస్తుందంటారా?”

“వొస్తానని చెప్పిందా?”

“ఇదేమిటి? ఈ మాత్రం తెలిదా నాకు” అన్నట్లు చూశాడు.

“రాక? ఎన్నిసార్లు చెప్పింది? నన్నే ప్రేమించిందండీ, నాలో ఏమీ గొప్పలేదా? అయినా—”

చాలా గొప్ప వుండి అంటానని కొంచెం ఆగాడు.

“మరి ఎట్లా ప్రేమించిందో నన్ను, నేను లేకండా బతకలేదు.”

“అరుణ నంగతి మీకేం తెలుసు?” అన్నాను అతనిమీద కాలికడి.

“తెలికేం?”

అలోచించాడు.

“తెలీదు లెండి. కాని ఆమె హృదయం సంగతి నాకు తెలుసు. నీదెవడో దెయ్యంలాగు పట్టి ఆమెని దాడిస్తున్నాడు. గాని నీదే పో పోలేనా?”

మాటలతో తన అవ్యుష్టం వర్తింపలేని వాడవలె నవ్వాడు.

సృష్టి అదిగా శ్రీలో పురుషుడి విశ్వాసాన్ని, ఆ విశ్వాస మే కాని లక్షల మాట్లు చూసిన నక్షత్రాలు ఆకాశమంతా పక్కన వ్యాయి.

ఇంకా మాట్లాడదామా, కొంచెం కళ్లు తెరుద్దామా అనిపించి నాకు. వలలో చిక్కుకున్న అడివి దున్నవలె తన్నుకునే ఆ మనిషిని జాలేసి. కాని చాలా సంస్కారం వున్న మనుషులే, ఎంతో నిరక్షణ జీవితాన్ని చూడగల మేధావంతులే, మానవ స్వభావాన్ని స్టడీ చేసిన సంతతులే— శ్రీ వ్యామోహంలో కాలు జారేప్పటికీ, కళ్ళు కనపడక, గొలు విప్పేవాడి చెయ్యి కరిచే కుక్కలాగు వర్తిస్తారు. ఏం లాభం అని పూ కున్నాను.

“చూడండి, ఏమిటి యిల్లాంటిని వొప్పకుంటారు. ఏం మర్కా అట్లా వొంటరిగా చెట్ట కిందికి తీసుకుపోతాడు! స్నేహమైతే నలుగురికి స్నేహం? ఆమె యే మెరుగును, అతనెంత దుర్మార్గుడో? అనలు ఆమె సంగతి మనకేం తెలుసు చెప్పండి—”

ఏం చెప్పను? నవ్వనా? అతని బాధని చూసి విచారించనా?

మాదాకవళంబాడు మా గుమ్మం ముందుకి వచ్చాడు.

“భోజనాలు కాలేదు, పో!” అంటోంది నరసమ్మ.

ఎవరో కొందరు తిండిలేక మాడుతున్నారనే

పుంజేనేగాని, వాళ్ళకి లేక మనకి వున్నాయకదా ఆ!

గాని, అనందించలేము గావును, అదీ భోజనంలో కూడా. ఆ రాత్రి వాళ్ళ మాట తెచ్చిన వాటిల్లో మిగిలేవి, నలుగురు విచ్చగాళ్ళు తినవచ్చు.

వేస్తు! ఎంత వేస్తు! లోకంలో!

మాకు పదార్థాలు వృధా, అతనికి ఒకరి వృధా! ఏ కాస్త లోపం ఎప్పుడు కలుగుతుందోనని, ఎంత ఎక్కువగా తయారు చేసుకుంటారు, చూడజెట్టు కుంటారు? శ్రీని అంతే! ధనాన్ని అంతే! భోజనాన్ని అంతే!

నాగన్, అరుణా, యద్దరూ మెల్లిగా వచ్చి చివరిమెట్టు దగ్గర వచ్చి అగారు. మా గాన్లైట్ కాంతి వాళ్ళ నడుముల వరకు పడుతోంది, పోటగ్రాఫరు వేసిన లైటువలె. వీస్తు పోటగ్రాఫరేమిటి తన ప్రాణమే వాళ్ళ మీద నిలిపినట్టు చూస్తున్నాడు కళ్ళ కిందినించి, కాని వాళ్ళిద్దరూ ఇదే గుర్తించలేదు నాగన్ కి సరే, అరుణ కూడా యితర ప్రపంచం మిరిసి నట్టుంది. అతన్ని, అతని పునుగు పరిమళాన్ని, తీవిని, భాషలో గంభీరాన్ని అన్నిటిని తాగుతున్నట్టున్నాయి ఆమె కళ్లు. నాకు తెలుసు అదేమీ ఇన్ సైన్ సెంటి కాదని, సౌందర్యాన్ని చూస్తే హృదయాన్నిచ్చేస్తుంది. హృదయంతోపాటు ఇంకేమిస్తుందా అని సందేహం. మాకదానికి పురికించే పింతమ్మగం లాగు పొంచాడు వీస్తు. ఎట్లా గడుస్తుందట్లా యీ రాత్రి! చివరికి వచ్చి చూచున్నారు. ప్రారంభించారు భోజనం. ఒక్కరూ మాట్లాడరు. వాళ్ళిద్దరూ, ఒకరికొకరే కాని, మేమిద్దరం లేనట్టే, వీస్తు గోంగూర పచ్చడి కారంతో రాదు, తన లోపల్నించి వచ్చే పొగలతో వాగరుస్తున్నాడు. నేను కొంత ఆదుర్దా, కొంత భోజనపు రుచి, కొంచెం లిప్తి లేని

కొరతా, కాని చాలావరకు, అరుణ, నా దగ్గరిగా, నా వంక చూపు
కూచో లేదనే దిగులూ. ఏమిటది యీ రాత్రి నాకు కూడా- ఎందుకా?

గారిలో “పెన్షన్” ఎక్కువయింది.

ఒక్కరికి— చాలా రుదులుగల ఫిస్టుని ఆరగిస్తున్నామో— చెట్ట
తింటున్నామో భేదం తెలియకుంటా— అరుణ సంగతి చెప్పలేము గానీ
పది రూపాయల బియ్యం, అర్ధజా యెత్తు ఆనందం కలగలేదు ఒక్కరికి. ఆ
మధాకరం వాడు తిండిలేక యింకా అరుస్తున్నాడు వీధి చివర.

విచిత్రం జీవితపు విలువలు!

భోజనం కాగానే అరుణ చివాలున లేచి లోపలికి వెళ్ళింది. అ
మొగవాళ్ళు చేస్తే తప్పు. కాని, ఆడవాళ్ళని ఏమీ అనడానికి వీలులేదు.
మొగవాళ్ళు తెలుసుకోలేని అవసరాలు, దేహ, మానసిక, ఆత్మావసరాలు
ఎన్నో వుంటాయనే మిస్టరీలో యిల్లాంటి చిక్కు సమయాల్ని సులభంగా
దాటారు ఆడవాళ్ళు— అలాది నింది. వెంటనే అందుకోనమే కాదు
పున్నట్టు, నాగన్ నన్ను చెయ్యి వట్టుకుని దూరంగా తీసుకు పో... నాడు
ఎంగిలి విస్తళ్ళూ వీడ్ల వాకడే ఐనట్టు.

“ఘాయీ!”

ఆ వీడ్ల ఆ సాయేమి నేనా, లేక యీ రెండో ఆయన్ని కూడా
యీ రాత్రే తినెయ్యనా అన్నట్లు చూస్తోంది.

“ఘాయీ, అరుణకి నా మీద కాశ్వతమైన అద్భుతమైన ప్రేమ
వున్నదంటారా? మీ ఉద్దేశ్యమేమిటి?”

ఈ సాయేమిలకి అభిమాన, శుభిమాన ఏమీ తెలీదు.

“ఇష్టం లాగే వుంది.”

“మరి వాడు?”

“వాదా! వుత్త వీడ్ల. వాడికేం తెలీదు, వాడు— శుద్ధ పొరబాటు.”

“వీడు కాదయ్యా!”

“రైల్వో ఆమెతో దిగాడు, ఆ బ్రాహ్మడు.”

“బ్రాహ్మడా— ఎవరా బ్రాహ్మడు?”

“యెవరైతే నాకేం? ఎందుకా బాధ?”

సాయేమి లేడు, నా ముందు. వీడ్లు పున్నట్టుండి లోపలికి పోతు
న్నాడు. ఆకని వెనక తొరగా సాయేమి కూడా మాయమైనాడు. విర
హంతో, పెరుగు అలుకుళ్ళతో గాను లైటుకింద మరీ తెల్లగా మెరిసే
విస్తళ్ళకేసి చూస్తున్నాను. ఒక్కజ్జీ. చిత్రమైన రాత్రి ఆది!

బ్రాహ్మడా? ఆ బ్రాహ్మ డెవడు?

ఆరే-సిగరెట్లూ, తాంబూలాలూ వీవీ? బుట్టలో వుండిపోయినాయి
గావును. కిందికి వెళ్ళి చీకట్లో వుత్త బుట్టలు వెలికాను, లేవు. కిళ్ళికొట్టుకు
పోయి కొనుక్కుని పైకి వచ్చేటప్పటికి ముగ్గురూ కులాసాగా కలుర్లుచెప్పు
టంబో తిరుగుతున్నారు. కులాసాగానేనా? ఎందుకంటే నావంక చూసి
టాడా యెవరూ నన్ను పిలవలేదు. సిగరెట్టుమీద నా కసిసంతా చూపుతో
నా బాధా భూమాల్ని ఆకాశంవేపు వెదజిమ్ముతున్నాను నేను.

నాకే గనక ఆమెవంక చూసినప్పుడల్లా, ఆమె నవ్వు, ఆమె నడక
పిరుదుల పూపూ చూసినప్పుడల్లా, గుండెల్లో కలుక్కుచునకిపోతే, వాళ్ళ
గోలలు, వాళ్ళ కాపాలు, చూపులు, అరుణ అందం, రాత్రి కాంతం, ఎంత
ఎనకాయీ చేసివుండును? కోర్కె అనేది తలెత్తగానే ‘నాకు’ అనే అగ్ని
అంటురానే, అంతా బాధ తీగెలతో కిళ్ళను అల్లుకుంటుంది. యీ లోకం-
ఏమీ అక్కర్లేకుండా లోకాన్ని చూడడం చాలా గొప్ప అనుభవం గావును!
బాటాన్ని చూసినట్టు— మనకేం సంబంధం లేదనే నవ్వు కాస్త స్పెన్తో,

“ఏమిటి అట్లా చీకట్లలో దాక్కుంటున్నావు?”

చప్పున తలెత్తాను.

అరుణ పిలుస్తోంది నన్ను. వేదాంతం చెదిరిపోయింది. కిర్లీలు సిగరెట్లు, పువ్వులు, అటలు, పాటలు, ముగ్గురినీ తలిపి నవ్వింపడం పెట్టింగా ఆహ్వానించడం, దెదిరించడం—రెండు గంటలసేపు అట్లా వైరాలూ మరిచి, సర్కసు మృగాలవలె ఆమె చుట్టూ ఆడాము. ముగ్గురినీ తలిపి నవ్వింపడం చెదిరిపోయింది వైరాగ్యం? ఆమె కన్నెత్తి చూడకపోతే విరాగం, చూస్తే రాగం చాలా వైరాగ్యాలు ఇంతే.

ఆ రాత్రి ఎక్కణ్ణించి తెచ్చుకుంది లోకంలో ఆ గొప్ప అకర్షణ - ఆ కడపటి రాత్రి? అదంతా నా మనసు మార్పున అకర్షణని భావించుకున్నానా, లేక నిజంగా ఆమె యేమన్నా-జన్నాని కంటే అఖరు దినమని ఏ దేవతల్లో ప్రార్థించి వరం తెచ్చుకుందా? ఆ నిమిషానవ్వే ఆమె వంక చూస్తే, ఆమె కళ్ళనీ, రొమ్మునించి పొట్టమీద పర్యవంతునించి కిందికి జారే నడివరసదే నమిటనీ చూస్తే చిమ్మి తొక్కి కుచ్చెళ్ళ పెనక పాదాల్ని చూస్తే జన్మమంతా ఈమె హస్తా విగువుతో, ఆ నవ్వు పెదిమ కళ తళతో, ఆ నల్లకళ్ళ నీడల్లోకాక, నీ యింకో ధ్యానంలో బతకడం యెంత మూర్ఖమూ అనిపించింది. ఆ రాత్రి ఆమె నాకు కావాలి-అని నిశ్చయం యేర్పడ్డది. నిన్న రాత్రంతా నన్ను చూస్తో, నా వక్కనే గడిపింది. నేను అప్పుడు ఆమె వేపు చూడనా లేదు, ఏ మొచ్చింది నాకు? ఏ పొరలు కమ్మాయి నా కళ్ళనీ? ఏ చెయ్యి నా మనసుని పట్టింది?—ఆమెని అన్ని గంటలు—ఈ అందాన్నంట్లా పేక్షచేస్తో పడుకునేందుకు నిన్న అనుకున్నాను.

విలువల్ని మనసే కల్పిస్తోంది. మనకి కావాలని కోర్కె పుట్టిం గాని ఎంత విలువైన పదార్థమైతేనేం మనకేం గొప్ప!

ఒక్క నిమిషం విడిగా చిక్కితే! కాని నా కోర్కె తెలుసునేమో, పక్కదు!

“రహస్యం.”

అన్ని యెన్నిసార్లు పిలిచినా, పకవక నవ్వి.

“నీ సంహస్యాలు తెలుసులే” అని గంతులేస్తోంది.

చివరికి దెప్పరేట్ ఐ, ఓ మూల అందుకుంటే తీరా చెవి యిచ్చి నేను చెప్పకముందే—“నాగన్ చూడు, నీ గడ్డాన్ని చీపురుకట్ట అంటున్నాను” అని నవ్వుతో పరిగెత్తింది.

“మీకు జాతకం చెబుతాను చెయ్యి చాపండి” అన్నాడు నన్ను చీట్ట. కింక దగ్గర కూచున్నాం.

“పెళ్ళి లేదు. జీవితమంతా వొంటరితనం—ఈ చిన్న గీత లిల్లీ.”

“చిన్న దేమండీ, చాలా బలుపు” అన్నాడు నాగన్.

“ఇంతే బతుకు. ఏమీ మార్పులేదు, ఏదో పుస్తకాలు రాస్తారు. చివరికి సన్యాసులై పోతారు.”

“ఏమిటి పిచ్చిముండ సన్యాసై పోతాడా?—ధనుర్వాసాలు మా బంటికి భిక్షకి, ఇప్పుడే చెప్పి పెట్టుకున్నాను, అబ్బాయ్!”

తన చెయ్యి చూపించింది.

“గొప్ప హృదయం—కాని సౌఖ్యం లేదు. ఎప్పుడూ అశాంతి.”

“ఇంతే? నా జీవితం యెక్కువ కాలం భరించలేనే!”

“ఓందండి. పిల్లలు లేరు. పెళ్ళి అవుతుంది. వుందండి. గో
అదృష్టం వడుతుంది.”

“ఎప్పుడు?”

“ఎన్నేళ్ళ మీకు? అయితే యాడాది కిందచే పట్టాలిసింది. అప్పు
మంచేనా! దబ్బు, భర్తకి గొప్ప హోదా, ఎవరో గొప్ప మిని....
ప్లాయన్ను ఆక్కజ్జించి చివరిదాకా అఖండ సాంరాజ్యం—”

“ఎవరో నవాబ్-మహారాజా....అప్పుడు మా వంక చూస్తూ
యిట్లా అడుతున్న రాత్రి జ్ఞాపకం వుంటుందా?”

అరుణ గంతులేస్తోంది. గొప్పచక్! అఖండ సాంరాజ్యం మ
రాజా-నవాబు.

“పేరెల్లి రాణంబ”

అంటో గంతులేస్తోంది.

“నాగన్, నేను సంతోషం వట్టలేను. నన్నెత్తుకో!” అంటో చి
కండా పరిగెత్తుతోంది.

“సిబ్బిముండా, నీకు మా రాజ్యంలో హెడ్డాస్తరు పని య
స్తానులే!”

వీస్తుగాడు మానంలో వడ్డాడు. ఆ రాత్రికి తన జాతకం సరి
యోచించు కుంటున్నావా!

నాగన్ అమెని గట్టిగా కావలించుకున్నాడు! స్తంభం వెనక చీకటి
నా రక్తం వరవళ్ళు తొక్కింది. రెండు నిమిషాలు గాఢమైన పూపిరి ఆ
దూరానికి, నా దగ్గిరికి కూడా వినపడుతోంది.

“అబ్బా, వుండు.” అంది అరుణ కంఠంలో కోపం, ఎన్న
లేంది.

దూరంగా వెళ్ళి, ఎంతో చివర, పట్టగోడ లేని వేపున కాళ్ళు
కిందికి వేళ్ళాడేసి కూచుని కటిక చీకట్లోకి చూస్తోంది. నాగన్ వెనకాల
వెదుతున్నాడు. అమె మెడ తిప్పకందానే.

“వాద్దు నాగన్, వాచ్చావంటే కిందికి దూకుతా” అంది.

అగాడు. మళ్ళీ యే మాలోచించాడో యేమిటో, లోపల నవ్వు
కుంట్లో వెదుతున్నాడు. ఆ తెల్లని పళ్ళతో చీకటిని చీల్చుకుంటో అతను
వెళ్ళడం యిష్టంలేదు నాకు.

“వెళ్ళకండి నాగన్, అరుణ నెరగదు. నిజంగా దూకుతుంది.”

నా మాటలు నిజమా? నేనే నమ్మానా? ఏమో ఎవరికి తెలుసు?....
అతను వెళ్ళకూడదు. అదీ వుద్దేశ్యం.

అగాడు. అరగంటయింది. ఒక్క-మాట లేదు. ఏం చేస్తున్నాము?
మాకు తెలుసు. ఆ పూల జాతెట్టులోంచి పొడుగ్గా, నిలుపుగా, మెడ
దగ్గిరికి, ముడి, మెరిసే తల, కింద వెన్నెముక నించి, వొంగి పక్కలకి
వాడుకున్న పిరుదులు—చూస్తున్నాము. అమె మాత్రం ఏమీ వలించలేదు.
అంతసేపూ మేము ఒక డబ్బా సిగరెట్లు తగలేకాము స్లేయర్స్. వీస్తు
దగ్గిరికి వచ్చింది.

“చూడండి ఏం చేశాడో సాయేబూ! ఎంత విచారం కలిగించాడో.
అమె ప్రాణానికి యముడిమల్లే పొగై నాడే! నేను చెప్పలా?”

నేను మాట్లాడలేదు నా ఆలోచనలో. మీ యిద్దరూ యెవరు?
అరుణ నాదీ! అనుకుంటున్నాను పైకి అనకపోయినా.

ఎందుకు అరుణ అట్లా వుంది. అంత నిశ్చలంగా. భయమేసింది?
ఏం జరుగుతోంది? హైడ్రెస్ట్లో వుందే మనుషుల్ని నమ్మడానికి వీలేదు.
పెళ్ళిగా లేచి వెనకగా— కూచున్నాను అమెకి. నాళ్ళిద్దరూ వచ్చి

యింకొంచెం చూరాన చతికిల పడ్డారు. అబ్బా! ఎక్కడ పోగై నాది? పిళ్ళే లేకపోతే, మేమిద్దరం, ఆ తాతా చివర నా చెయ్యి ఆమె నడిం మీద....

“నాకేదో భయంగా వుంది” అంది రాత్రి నుద్దేరించి ఆమె.

“ఎందుకు?” మెల్లిగా చూచేవు తిరిగి దాసింపీట వేసుకుంది. నిజంగానే ఆ కళ్ళలో పెద్ద భయం.

“ఏదో అపద రాబోతోంది.”

“ఛీ, నీకా అపద....నేనుండగా!”

“మే ముగ్గురం వుండగా!”

“రాకన్ మానవు....” అని చదివింది. చప్పున ఏడ్చింది.

ముగ్గురమూ ఆమె చేతుల్ని కాళ్ళనీ పట్టుకున్నాము. ఇది నిజమా? ఎత్తా! నాటకమా? అని నందేహించి కలిగింది నాకు. కాని వాస్తవమేనని అంటుంది నా వివేకం.

“నా ప్రాణాలర్పిస్తాను, నీ పాదాల దగ్గర” అని నాగన్.

“నా సర్వం నాకనం కానీ నీ వాణ్ణి. దేనిమీద ప్రమాణించెయ్యను?” అని పీట్.

“నన్ను గురించి సందేహమా?” అన్నాడు ఈ పీటర్.

ఎట్లా తెలుసు మాకు. కోడి కూసే లోపల మా ప్రమాణాలు ఎంత వరకు అక్కరకు వస్తాయో! మాయ!! క్రైస్తవ శిష్యులకంటే గొప్ప వాళ్ళమా?”

“నిజంగా....నా కోసం- నే నెవరు? విద్యాపతిని అడిగురాలినా.... నా కెందుకు సహాయం చేస్తారు? మీ రెవరు-నే నెవరు?....కాని, నాకేం?

నేను రాజీని, నవాబును, ఐశ్వర్యం పట్టబోతోంది. నాకేం లెక్క” అని ఒక్క చూకు, పీట్ బుజాల్ని పట్టుకుని చూకి, ఆడుతోంది.

“పీట్” ఇంగ్లండులో మెట్లా దాన్ను చేస్తారు? రా, నాతో దాన్ను చెయ్యి, పిచ్చిముండా, బాండు ప్లేటు పెట్టు.”

“లేదు.”

“అయితే నువ్వే నోటితో పూడు, బాండు లాగు.”

“అరుణ కిరణ ఉదయాచల చుంబిత” అని పాఠాను.

చప్పున పీట్ ని వాదిలి....

“నువ్వే ఉదయాచలం. నేను అరుణ కిరణాన్ని, నిన్ను చుంబిత చలాన్ని చేస్తాను” అని నా వాళ్ళో వదుకుని మెడమీద చేతులేసి తలని బాంచి ముద్దు పెట్టుకుని, ఒక్క గంటేసి లేచింది.

అబ్బల్లేని వాడికి యీ వనారేమిటి? అని ఈర్ష్యతో వాళ్ళిద్దరూ చూస్తున్నారు.

అర్ధరాత్రి అయినట్టుంది. అకాశం నించి భూమికి సందేశాలు విన వేరుత విశ్వబ్రుమయింది లోకం. అటల్లోంచి, కలుగ్లలోంచి విశ్వబ్రుం లోకమాయి. అందరికీ నిద్రపోవాలని వుంది. మా ముగ్గురిలో ఎవ రూ ఆ సంగతి ఎత్తం. స్వయంవరం పోటీ లాగుంది. నేనుకూడా పోవాలో ప్రవేశించానని వాళ్ళకి తెలిదనుకుంటాను.

“రండి, నిద్రపోదాం” అని అరుణ అనేటప్పటికి ముగ్గురమూ పోలీసు వాళ్ళలాగు లేచి నుంచున్నాము.

ఎప్పుడో పూర్వం ఈమెని, ఈనాడు నా చేతికి చిక్కని ఈ లావ ట్యాన్ని, అనేకసార్లు నేను రాత్రులంతా నా చేతుల్లో నా రొమ్ము మీద ఆ పీట్ ని పెరుగుల తలని, నాకు ఎంతో దగ్గరగా వదుకో పెట్టుకున్నానని

తలచుకోవడం....ఎన్నడూ ఒక్కసారైనా సరిగా, అనుభవించలేదే-అని పించే వ్యవసరం కన్న తీవ్రంగా కాలింది. శ్రీల విషయంలో-అనుభవం-కొన్ని హక్కుల్ని-అజన్మాంతపు హక్కుల్ని యిస్తుంది పురుషుడికి.

హాయిలోకి వెళ్ళాం.

“పడుకోండి” అని గదిలోంచి మా సక్క చుట్టల్ని విసిరి తైల పడేసి, గది తలుపు వేసుకుంది.

ఇంతేనా యీ రాత్రికి నా గతి? పైగా తోవల్నించి కూనిరాగాల తీస్తోంది. మేము తనని మరిచిపోయి నిద్రపోకదానా?

కానీ పిళ్ళిద్దర్నీ నిద్రపోనీ! నిన్న రాత్రి నా దయని కోరుతున్న పిల్ల? అనిక-ఎట్లా నిరాకరిస్తుంది నన్ను?

పిళ్ళిద్దరూ ఎక్కణ్ణించి దావరించారు? వాళ్ళిద్దరూ దావరించకపోతే, నాకి కొత్త ఆకర్షణ కలిగేదే కాదేమో అనే సందేహం అప్పుడు కలగలేదు. ఈ రత్నపు రాళ్ళకీ, ఈ బంగారు తోహానికి ఈ విలవకలగడం, ఎక్కువ మంది అని కావాలని కోరడం వల్లనే నేమో!

వాళ్ళిద్దరూ కూడా? నాలాగే, “వాళ్ళిద్దరూ నిద్రపోనీ!” అని కుంబో వుంటారని అనుకోలేదు.

నేను, నిద్ర-కల-అరుణ పక్కలో కూచుని నిన్న రాత్రి మల్లె నా మీద అనుకొని లేపుతోంది. నన్ను ముద్దుపేర్లతో. చుట్టూ చూస్తూ, ఎవరూ లేరు. కల గావును. ఏమైనారు. గది తలుపు అట్లానే వేసివుంది. ఎన్ని గంటలు? దాదా మీదికి వెళ్ళాను. అప్పుడే చంద్రుడు వాడిలిపోయి చంపకంవలె నముద్రంమీద పుదయిస్తున్నాడు, పచ్చని చాళ్ళు చేసుకుంటే.

“ఎవరు?”

“సాబ్-థాయి!”

నాగన్-వీడుస్తున్నాడు. హదలి బోయినాను, అంత పెద్దవాడూ, గిట్టంవాడూ యాదవడం.

“ఏమిటి?”

ఆ గదికేసి చూపుతాడు.

“దీస్తు-దీస్తు లోపల వున్నాడు. చూడండి ఆ అక్రమం! చాలా దీరిన పని” అశ్వరథంతో చూస్తున్నాను “నీతి” అనే పదం విని చాలా రోజులయింది. అందులో ‘నాగన్’ ఆ పదాన్ని నా మొహాన పుచ్చ రించడం!

“పూరుకుంటారే? మర్యాదస్తులు మీ యింట్లో ఏమిటది?”

నాకో! అరుణ, నేను కావిలిండుకున్న అరుణ, పెన్నెలవలె చేతికి చిక్క, విద్యుల్ల తవలె యిటూ అటూ పరుగెత్తే అరుణ, ఈ రాత్రి నాకు వెళ్లి పురుతుండేమో, నామీద నాకు స్వాధీనం తప్పి ఏమన్నా చేస్తానేమో అనేట్లు దాదవడే నాతో యీ మొర!

“వాళ్ళ యిష్టం.”

అదిరి పడ్డారు.

“అదేమిటి? వాళ్ళ యిష్టమంటారు!”

వినిపించుకోక పచ్చార్లు చేస్తున్నాను. వెంటబడ్డాడు. పిళ్ళిద్దరూ ఎట్లా కలిస్తారు, అని కోరుకొంటున్న నా వెంట!

“అయి యిష్టమంటా రేమిటి? ఏ మాత్రమూ కాదు. నాకు తెలుసు. వాడిమీద యిష్టం?”

మేక అదిరేటట్లు నవ్వాడు అతి హాశనగా, విట్టర్ గా.

(6)

“అ గేదె మీద, ఆ రాబందు మీద! ఆ సైతాన్ మీద—”

ఇంక మాటలు రాక అగాడు.

నిజమా? దీస్తు లోసల పున్నా? అంత నీచమా? అంత కళ్ళ కనవడని కామమా? పువ్వుకన్న మృదువైన అరుణకి? దీప్తా!!

నా లే చాకనై తేనా? పిల్చిదర్శి నాదిలించుకుంటే మాత్రం? అరుణ- ఎవరిది అరుణ? ఈ లోకాలో అందం ఎవరి హక్కు? ఈ విశ్వ సౌందర్యాన్ని ఎవరు దాచుకోగలడు?

“పొమ్మనండి, వాణ్ణి పొమ్మనండి!” అని నా బుజం పట్టుకుని కూడా ఏడుస్తున్నాడు. నాతో, నా ముందు. ఎట్లా చెప్పను? వాడూ వీడూ, ఇద్దరూ భస్మమైపోవాలని కోరుకుంటున్నాను.

ఇరన్ని వాడుబ్బుకోవాలి.

“నాగన్! అరుణని గురించి మీ అభిప్రాయమేమిటి?

మాట్లాడలేక గుడ్లు తేలేశాడు.

“అమె - సుఖ్యరాశి - ఈ లోకంలోని మధుర దుశాలా, పుష్పాలూ, అందాలూ - అన్నీ కలిసి - ”

“అది కాదు. ఒక్కర్నే ప్రేమించి, వారినే నమ్ముతుండే మనిషి కాదు. పురుషులు అమెకి అట వస్తువులు, అమె తృప్తికి ఉపకరణాలు.” నా కసి తీర్చుకుంటున్నాను అరుణ మీద.

ఉరిమి చూశాడు నా వంక.

“చాలు ఇంక వాక్కమాట వాడు. అమెని, ఆ దేవిని, ఆ పుణ్య మూర్తిని, యేమన్నా అన్నారా - ” పల్ల కొరికాడు.

నేను నోరు మూసుకుని, ఎందుకన్నా పుంచిదని దూరం పోయి వాను.

“నా పిచ్చిగాని, ఆ మాటలు చెప్పటం ఏం లాభం? నాకు పూర్తిగా తెలిసినా, ఏమన్నా నా వ్యామోహం తగ్గిందా?”

“మీరేం చెయ్యరా? సరేలేండి. ఏమన్నా కాసింది. ఆ తలుపు బిచ్చుకొట్టి—పొంగ—నక్కినదుతున్నట్టే నడుకుని వాడు—వాణ్ణి చైటికిలాగ గొంతు యెట్లా పట్టుకొని —“ చచ్చాను. గొంతు నొక్కుతున్నాడు.

“పుండు - పుండు.”

“ఎస్క్యూజ్ మీ సార్. నా వొళ్ళు తెరిలేదు. కాని వాణ్ణి వొడలను.”

అపాను, ప్రయత్నించాను. అరుస్తాడు, వెబ్బులు చరుస్తాడు. పొడుగు వ్యాంకా లేచేటట్టున్నారు. నేను తెంపరరీగా నిశ్చలమై మంచిది.

అరుణ! అరుణ తలుచుకుంటే పిల్చిదర్శి కూడా ఒక కంచంలో పాలు తాగిస్తుంది. అదేమో అమె చూసుకోవలసిందే.

వెల్లి గా కిందికి జారి తలుపు తీసుకుని రోడ్డుపట్టాను. నిర్జనమైన పీచిల్లో యెక్కడ తిరిగానో ఎంతనేపో. ఏ ఆలోచనలూ లేవు. ఒక ఆలోచన వచ్చిందా, దాని వెనక ఇంకోటి. భయం, చెలసే, సందేహం, ఆశ్చర్యం, అనవ్యం, నా మీద నాకు జాలి, ఈ అరుణ యెట్లా స్నేహ మయిందని కోపం. అటువంటి వాళ్ళని చేరతినే మనిషిమీద ఏమి టి వాంఛ అని నా మీద కోపం.

ఈ జ్వరం, యీ శాపం, యెట్లా వొడుచుతుంది? ఈ మధ్యలేనిది- చాకి చాకి మెంతుకు ఈ సెక్రిమోహం కలగాలి? ఎట్లా బకకడం! నిజంగా ఆ పిష్టు గదిలో చేదా? పుష్పానికన్న మృదువైన అరుణ శరీ

రాన్ని, నిన్న రాత్రి నా వంక నవ్వుతో చూస్తో పడుకున్న అరుణ ఆ పెదవుల్ని — ఎంత అహంభావం పురుషుడికి! ప్రేమించాడా, తనంత నుంచరుడూ, రసికుడూ, యోధుడూ - యింతెవరూ లేరనుకుంటాడు, కాని ఆ బాధ! ఆ రాత్రి తొలినబాధ! దూరంగాపోలేను. ఆ యింబోకి వెళ్ళి, నిజాన్ని యెదుర్కోలేను. నిజంగా గదిలో వున్నాడా? పుండదం నిజమైతే అక్క హత్య చేసుకోవలసింది. నిన్న రాత్రి, ఆ మొక ప్రయులున్నారని నాకు తెలిదా? తెలిసినా బాధలేదు. ఈ రాత్రి యిట్లా యెందుకై నాను?

వెళ్ళాను. కాళ్ళిడ్చుకుంటో, మేడమీద దీపాలు, కంఠాలు, ఏమీ కొత్త గోల? చంపాడా?

ప్రజలా? పోలీసులా? బావుంది. ఆ వీస్తు చచ్చిందంటే కొంత తృప్తిగానే వుంది.

నేను గుమ్మంలో అడుగు పెట్టానోలేదో, యిటాఅటా ఇద్దరుగట్టిగా పట్టుకున్నారు. హడలిపోయినాను. నోట అరుపు కూడా రాలేదు.

“భయ్!”

“మిస్టర్!”

నాగన్, వీస్తు ఇద్దరూ! ఇద్దరి మొహాల వంకా చూశాను. ఇద్దరూ బూజం ప్రెండ్స్ (Bosom friends) —

“ఎవరో వచ్చారు.”

“నాదెవడు అరు....”

“ఆ దొంగుగాడికి అదేం అధికారం?”

“అరుణ — అదేమిటి అట్లా భయపడుతుంది! భయం అంత యెరగని —”

“మిస్టర్ సార్, వాళ్ళు వీల్లేదు మన యింబో.”

“వీల్లేదు సంపెయ్యండి.”

“సంపదం కాదు, చంపేద్దాం.”

“వీస్తు నువ్వ ఆపంగనమాల వాణ్ణి, నేను ఆ దొండంగాణ్ణి —”

“నువ్వు ఆ ముసలిదాన్ని వేసుకో, మిస్టర్ సార్!”

“ఏమిటది?” అన్నాను.

“చంపేద్దాం.”

వాళ్ళతో లాభం లేదని అశ్చర్యపడుతూ పైకి పరిగెత్తాను.

కొరకొరగా పరిగెత్తికెళ్ళి, వీకట్లో చూడక ఏదో బస్తాకి తగిలి, బోర్ల బొక్కల పడ్డాను. ఆ బస్తా మూలిగింది. దులుపుకు లేచి చూస్తే ఆ బస్తా మూలిగే అచార్ల కింద కూరింది. తెల్ల గడ్డం, చేతిలో రుద్రాక్షల కావళం. అంతటితో ఆయన్ని వొదిలెయ్యవచ్చు. ఎందుకంటే కథ అఖరమే వరకు రుద్రాక్షలు తిప్పడం తప్ప ఆయన యేమీ చెయ్యలేదు, వీకట్లో నన్ను పడెయ్యడం తప్ప.

హాలు మధ్య కూచుని వున్నారు కథా నాయకులు. కుంటుకుంటో పోయినాను. అరుణ తలెత్తి కూడా చూడలేదు. ఆమె మాటాడిన జ్ఞానకమే లేదు. హాలులన్నీ జయరామే కానిచ్చాడు. జయరావు తల్లి కూడా వుండి గాని జయరావు అన్న పదానికల్లా ఊత ఇవ్వడం తప్ప ఆమె కూడా స్వతంత్రించలేదు.

జయరావు అరుణ అధికారి. స్వంత హక్కుదారుడు, సంఘం, లా, సీఐ, దేవుడు, దోపన పోయేవారు, అందరూ అతన్ని యజమానుణ్ణిగా నిలబెట్టారు. అంటే అరుణ భర్త.

అంతేగాక జయరావు మా నాన్న ప్నేహితుడు. ఇంకా నన్ను కుర్రాడికిందే బ్రీట్ చేస్తాడు.

“నీమిటిదంతా?” అన్నాడు మామూలు అధికారంతో.

ప్రశ్న చెయ్యడం ఎంత సులభం?

నేను మోరాలు చర్మం ఎంతవరకు భూదేవి తీసుకుందో చూసు కుంటున్నాను.

“ఈ పెథవకారునంతా ఎక్కడ పోగు చేశావు?”

తనుకొరికి లోంచి అరుణ వంత చూశాను. కొత్త పెళ్ళికాదురు వలె అమాయకంగా, సిగ్గుతో తల వొంచుకుని చూచుంది.

“ఏ మాట అంటే ఎటు భారతానో! ‘అమాయకురాలు’ అబ్బ, సుకుమారి, ఆమెకి ఏం అపాయం తెస్తానో!”

“వాళ్ళ....”

“ఓ, వాళ్ళ?”

“చదువుకున్నారు, నాతో.”

“ఐతే?”

ఏమంటావు? ఏం చెప్పమంటావు? అరుణ! నువ్వేం చెప్పావు? ఎందుకు పోయినాను బైటికి?

అప్పుడే విచ్చి ముఖంకేసి చూసే పువ్వుని ఎవరన్నా నలిపేస్తారా వేళ్ళల్లో! అప్పుడే నిద్రలోంచి బైటికివచ్చి చేతిమీద కూచున్న సికాకోక చిలక కంఠం నులుముతారా? అరుణ అంత నిస్సహాయంగా, దయని హృదయంలోంచి పిండుకో చూసింది.

“ఏం చెయ్యను మరి? కిందనే వుంచాను?”

“కింద వున్నారా? ఐనా నువ్వెక్కడికి పోయినావు? యీ అర్థ రాత్రి అరుణని ఆ పశువులతో వాదిలి?”

ఏం చూశాడు? బీష్టు ఎక్కడ వున్నాడు పీళ్ళు వొచ్చినప్పుడు? ఎవరు చెపుతారు నాకు?

“మేనర్ లెస్ ఫ్రెండ్స్” అన్నాను.

“ఏవో, చిన్నప్పటి ప్నేహితుడివని నమ్మి నీ యింటికి ఒస్తే బాగా చేశావు!”

“మంచివాడివి నాయనా!” అంది ముసలమ్మ.

“ఐనా, నువ్వెందుకు పెళ్ళి చేసుకోవూ?”

అరుణ పెదవుల చివర నవ్వా!

“ఆ రావల్ల వారి....”

“అమ్మా! పుండు—”

“ఇది ఎందుకు వొచ్చింది యిక్కడికి అసలు?” అన్నాడు.

ప్రశ్న బావుంది!

ఆ మెట్ల మీద చప్పుడు వాళ్ళిద్దరూ వాస్తున్నారు గావును బాబూ!

“స్కాండలస్ (Scandalous) ఊ రాలంలో అడవాళ్ళకి ఏమీ....”

తక్కింది చేత్తో చూపించాడు.

మెట్ల మీద దగ్గు! ఏం చెయ్యను!

“నెక్టు ట్రెయిన్”

“నాలుగింటికి.”

“అ సాయేను యెవడు నీ యింట్లో? వాడు మేడ మీదికి యెందుకు సగం మెట్లు దిగుతున్నాడు నేను వచ్చేటప్పటికి? ఆ యెలుగుబంటిగాడు నయం, మర్యాదగా వీధుల్లో వున్నాడు.”

అమ్మా!

కాని, నిజంగా వీడ్ ఇన్నో సెంచేనా?

అమ్మ! ఎంత బరువు దించినట్టయిందీ, నా గుండెల మీద నింపి! కాని—

ఆ పంగనమాలవాడు గొణుగుతున్నాడు—

తావళం తిప్పతో—

“మూడయిందీ, బైలుదేరదాం.” అని.

ఎవరూ మాట్లాడలేదు.

అరుణ మాత్రం నా వంక కొంచెంగా కళ్ళెత్తి చూసింది. కొత్త పెళ్ళిచూతురు తల్లివంక చూసినట్టు.

“అప్పుడే వెడతారా, రెండు రోజులు వుండండి?” అన్నాను అతిథి సత్కార పూర్వకంగా, మర్యాదకోసం. ఉండరని నాకు తెలుసు. కాని తెలివికన్న, గొప్పశక్తి నా మీద యెట్లాంటి ‘జోక్సు’ ప్రయోగిస్తోందో ఎట్లా తెలుసు?

“ఇక్కడా! చాల్లే! ఒక్క నిమిషం అరుణని ఈ ఇంట్లో వుండ నిస్తానా?”

ఈ భర్తంత పూర్వ ప్రపంచంలో వుంటారా అనుకుంటాను. కాళ్ళ కిందినించి భూమి కొట్టుకుపోయినా, ఇంకా అధికారం తనుదే బట్ట మట్లాడతారు. భార్య జూరపోయినా, భర్త అధికారాన్ని చేతుల్లోనే పట్టుకుని బాబుగా కూచుంటాడు, పారిపోయిన దొంగవాడి పై బట్టను పట్టుకుని ప్రతాపాలు కొచ్చే పెద్ద మనిషిలాగ! పారిపోయిన గుర్రం కళ్ళెం చేస్తో పట్టుకుని ఉత్సాహం గుర్రం తిరిగి వస్తుందని ఆశపడే వెర్రి రాతులాగు!

“నేను రాను.”

నిశ్శబ్దం! ఆచారి మహాశయుడు మాత్రం కొంచెం విగ్గరగా, “భగవతీ—” అంటో గొజిగాడు.

“ఏమిటోయ్! ఏదో రాదట!” అన్నాడు జయరావు నాతో!

ఈ ప్రశ్నలు వెయ్యడానికి నేను చొరకానా?

“రాక”—అన్నాడు భార్యవంక.

“అడుక్కుతిను” అని అందిచ్చింది తల్లి.

“అదే నయం” అనుకున్నాను. కాని బైటికి ఆనలేదు.

“ఎందుకు రావు?”

మాటల్లేవు. బైట చల్లని గాలి మొదలు.

“నిన్నేం కష్ట పెట్టాను? కొట్టానా, తిట్టానా, నీకేమన్నా తోలు చేశానా? ఏ మీటింగులకన్నా అటంక పెట్టానా?” వదిరోజుల కిందట అదేవో కాకినాడలో శ్రీల మీటింగని బైలుదేరితిని. ఒక్క ఉత్తరం లేదు— నిన్న వెంకటేశం యీ వూరు రైలు స్టేషనులో నిన్ను చూశానని రాస్తే, తెలిసింది.”

వెంకటేశమేనా? బంధువుల్లో, మ్యూడస్తుల్లో వెంకటేశమంత వివేకవంతుడు, బుద్ధిమంతుడు, అవర్ణవ్యక్తి లేడని ప్రతీతి. అతని పేరు వింటే ఆ రోజుల్లా జబ్బు పడతాను నేను. అశ్వహత్వకి బుద్ధి పుట్టినప్పుడల్లా వెంకటేశం జ్ఞానకం వాస్తాదంటుంది అరుణ. మరేం లేదు వాళ్ళ ముందుదంపి, లోకానికి కడవటి వునకారం చేసి మరీ పోదామని.

వాళ్ళిద్దరూ కింద యేం చేస్తున్నారో పైకి పిలిస్తే పాపం?

“అవును, పువ్వాత్ముడు వెంకటేశం రాసిందాకా, తెలిసే తెలిదూ!” అంది ముసలి చిలక.

“ఏం మాట్లాడసేం? ఏం లోపం చేశాను చెప్పు?”

ఆ మాటే యీ కాలంలో ఎంతమంది స్త్రీలను, అనాథలను, అమా యకుల్ని అడుగుతున్నారు, పంపాయతులలో, ఇళ్ళలో, కొద్దిలో, పీఠుల్లో, పడిమండిలో? ఏం లోపమా? ఆ స్త్రీ నలుగురి ముందూ చెప్ప లేని లోపాలు—ఆమెకే తెలివి లోపాలు, చెప్పినా లోపాలని లోకంలో వాప్పుకోని లోపాలు! ఈ కొత్త కాలంలో, కొత్త వాహాల్లో, కొత్త పిలుపుల్లో, కొత్త వాతావరణంలో, అశ్వని నలుగురులకి కొత్త ఆశలు పెట్టి అకాంతి పరిచే కొత్త శాంతుల్లో, స్త్రీని పాత గూళ్ళల్లో, కుక్కు పురాణ సితుల్లో, నసిన జీవితానికి ఏ సంబంధమూ లేక పుచ్చిన పీఠ నిబంధనల్లో, కుళ్ళిన ముసలమ్మల శాసనాల్లో, దుర్బరమైన గృహాల్లో కళ్ళుమూసి, బంధించి వుంచాలని చూసే నేర్పుగల ధూర్త లోపం. కుల గిరులే, దేవతలే, భూమే మారుతూ వుంటే, స్త్రీని చూత్రం, జీవనం తీసి కిలచేసే మూల దాదాలని చూచే మూర్ఖపు లోపం! వాళ్ళని చిగురించజేసే వసంకోత్సవం లోక తవ్యాణంగా కలుగుతూ వుంటే, రెజపులు విగింపి స్త్రీని “నా మొహం చూడు, నా దొర్ర చూడు.” అని కులుకుకో యెదురుగా “సుంచున్న లోపం!

ఎట్లా చెప్పుకుంటారు స్త్రీలు ఆ ప్రశ్నలకు జవాబు!

అరుణ మాట్లాడలేదు.

“ఏం అదేదో చెప్పరాదూ?”

అనుమానం వుంది. ఏదో లోపముందని. అదేదో ఆ మానవుడికే తెలియదు. తెలిస్తే చిద్దుకుందామనే ప్రయత్నం చేస్తాడేమో! ఎందు కిట్లాంటి కష్టం తనకు ప్రాప్తించిందా, తాను ఏం చేశానా, అని విస్మయం చెందే జయరావుని చూస్తే జాలేసింది.

అంధకారంలో, చోప తెలిక తదుముకోవడమేగా జీవిత యాత్ర అంటే !

“లోపం లేకపోవడమే గొప్ప లోపం కావాచ్ఛు.” అని విట్టు వేదానుకున్నాను కాని దై ర్యం లేకపోయింది. ఆ ముసలమ్మని చూస్తే. కళ్ళు భ్రమింపజేసే సౌందర్యం కావాలి జయరావుకి, తక్కిన పురుషులకి, ఇళ్ళనీ, మంచాల్నీ వెలిగించేందుకు. కాని ఆ సౌందర్యం వెంట నడిచే జాడ్యతలు అబ్బిరేలేదు. అంగీకరించే ఉదారతా లేదు.

పచ్చం కావాలి. భ్రమరాలు అబ్బిరేలేదు. తోలితే ఒక్కొక్కప్పుడు కడతాయి. పద్మాన్ని దుమ్ములో జారవిడుస్తాము, లేక ఆ తొంపిరలో కేటల్చి చీల్చేస్తాము.

అయ్యో ఎంత గతి పట్టించని కనికరించి యెవరన్నా రేకుల్ని పోగుచేస్తే అపనిందలు సాగిస్తాము.

“నేను మీతో రాను.”

అదే మాట !

“అవును ఎందుకు వస్తావు? సుఖంగా తిరగడం మరిగించానట! నీకు మొగాళ్లు, షోకులూ, నీ ఆటలూ—” అంటోంది.

మొగవాడు పూరుకున్నా, అడది పూరుకోదు. ఏ సంగతినయినా మంచాల అసహ్యపు ‘లెవెల్’కి లాగిందా?!

కొడుకు అందుకున్నాడు. తల్లి ‘వాల్సు’ తెలిసింది. కొడుకు రోజు కోసం దాంటోంచి ప్రవహించడం ప్రారంభించింది. ఏదో అనబోతున్నాడు — మరవలేని మాటలు - ఎన్నేళ్ళో కలిసివున్న హృదయంలో కలుకుమనే మాటలు అనబోతున్నాడు.

“పోనీ, నాలుగురోజులు ఉండనీండి ఇక్కడ. ఆలోచించుకుని వస్తాంది.” అన్నాను.

“ఇక్కడా? ఈ ఇంట్లో ఏం ఖర్చుం నా భార్యకి ఇక్కడ పుండదానికి?”

తన పెద్ద మేదా, మోటారూ, అవులూ, పట్టుకుర్చీలూ తలుపు కున్నాడు.

“ఈ రోడిలూ, తురకాళ్లు.”

“అదేం పాడు బుద్ధి నీకు? ఈ వెధవలందరూ నీకు స్నేహితులేమిటి? ఎటువంటి వంశం మీది? మీ తాతగారు యజ్ఞం చేశారుకదా? మీ పినమామగారు వైశ్యదేవం చేసేవాడు? నువ్వు మరి యింక బ్రష్టుడివై పోయిసావేం?” అంది.

“దాని యిది యెందుకు రావాలి వీళ్ళ దగ్గరికి? దానికి పుట్టిన బుద్ధి లేదా!” అంది మళ్ళీ.

ఆ మొగాడు శ్రీ మీద వ్యామోహంతో తన అత్తనే వంచన చెయ్యాలని చూసినా తల్లి పూరుకోదు. ప్రేమ గల తల్లి. ఇంకా అంటోంది.

“దాని గుణం దాని రక్తంలోనే వుండి లేదూ. దాని పిన్నమ్మ గారు—తెలుసుగా!” నాకు వొళ్ళు మండింది.

“పోనీ. వాడెయ్యండి.”

“ఎందుకు ఒదలాలి?” అన్నాడు జయరావు.

“ఆమె చాలా అవినీతి పరురాలుగా! అక్రమమైన స్నేహాలు చేస్తుందిగా!”

“ఎవరన్నాడు ఆ మాట!”

“నే నంటున్నాను.”

“అంటే పళ్ళు రాలతంకాను! అరుణ! అరుణని అంటావా ఆ మాట?”

నా యింట్లోకి ఒచ్చి నన్ను తంకానంటే! ‘నా యిల్లు’ అని యీ నాకు జ్ఞాపకం ఒచ్చిందిగాని, అనాడు రాలేదు, మరి యెందుకో యే జన్మలో జీవనం నెత్తిమీద కొట్టి ఆ భారాన్ని ఒడులు చేసిందో. నా ఇల్లు, నా దబ్బు, నా అస్త్ర, నా భార్య-ఇట్లా యోచించడం చాలా తక్కువ నాకు.

“కొడళ్ళకి కరువేముంది యీ దేశంలో” అన్నాను.

తల్లి కళ్ళు మెరిచాయి అశతో. కాని మొగవాడు — కొడుగు — అరుణ గ్లామర్ కి దానుడు. ఏం చేసినా, అరుణ, తనముందే వ్యభిచరించనీ, నియోగాన్ని భరించలేక అమర్యాద పడలేక తాను చూడలేని వమ్మదానికి సంసిద్ధుడైన మొగవాడు —

“అరుణ ఏం చేసింది పాపం! ఈ పిచ్చి అరుణ. ఇంకా చిన్న తనం ఒవలలేదు, అల్లరిపిల్ల” అని ఆమెని విడవడమనే తలుపునన్న భరించలేక, ఆమె బుగ్గ పట్టుకున్నాడు.

ఆ దృశ్యం భరించలేక తల తిప్పేసుకున్నాను.

రెండు నిమిషాలయింది. ముసలిదీ పూరుకో తలుచుకోలేదు.

“రైలు బయలుపుతోంది మరి!”

మౌనం.

“బండి పిలవరా, అదే ఒస్తుంది!”

“పిలు బండి.”

కిందికి దిగుతూ అరుణ వంక చూశాను. ఏమీ కనురెప్ప కదల్చలేదు. మెట్ల తగ్గిర నా కంపానియన్స్ ఇన్ మిజరీ companions in misery ఇద్దరూ పట్టుకున్నారు.

“ఏమయింది? ఏమయింది?”

నాకు జవాబు చెప్పే వోపికలేదు. చెప్పితే పిళ్ళిద్రూ యేం గోల చేస్తారో, చూట్లాడకుండా వెళ్ళి బండిని కేకేశాను.

“వెడుతున్నారా?”

ఎంత సంతోషం, వాళ్ళకి? అరుణ పుంటుందనే వాళ్ళ ఆశ, నా రెండుకు?”

తల పూయించి వైకి పోయినాను.

“వెళ్ళి వస్తానుమ్మా!”

లేచారు.

అప్పటికి అరుణ నా వంక చూసింది. నేను కళ్ళు కిందికి వార్చాను.

“నేను రాను.”

“రావూ, రావూ, ముమ్మాటికీ.”

“రాను.”

“ఇంక యీ పాటికి లే.”

ఆ కంఠంలోనే తెలుసు నాకు, వాళ్ళతో వెళ్ళదని, కాని వెళ్ళక—

భార్య భర్త పిలిస్తే వెళ్ళక?— తరవాత ఆలోచన రాదు. మహా సముద్రం.

ఎక్కడో నా విద్యని, విజ్ఞానాన్ని, నా సానుభూతిని, తర్కాన్ని, నేను కష్టపడి నిర్మించుకున్న అభిమానాన్ని, దాటి, ఎక్కడో తోపల నా పిళ్ళదేవతల రక్తం—

“దాగా జరిగింది. అదది హద్దు మీరి వోకం మీద పడడమా? తుర్రాళ్ళూ, మంగలాళ్ళూ స్నేహితులా! పో, లాక్కుపో, భర్తవి, ఆసనం చేసుకో!” అంటోంది నాకు తెలికండా కులాన్ని నిరాకరించిన నా సలాభిమానం, మతం లేదనే నా మతాభిమానం, ప్రీ స్వేచ్ఛకోసం పోట్లాడే

పురుష అహంకారం, జెలసీ. చచ్చాయనుకొన్న ఆ ముళ్ళ మొక్కల మోళ్ళన్నీ చిగిర్చాయి, ఆ రాత్రి ప్రవహించిన కుళ్ళునీళ్ళలో. కాని అప్పుడు నాకు తెలీదు ఆ సంగతి.

సరిగా ఆ సమయానికే ఆ యిద్దరూ పైకి వచ్చారు.

“అరగంటా అయిందీ” అన్నాడు దీస్తు.

నాగన్ అరుణ దగ్గరిగా వెడుతున్నాడు.

“ఎవరు నువ్వు?” అన్నాడు జయరావు.

“క్యా? దివానా క్యా?” అన్నాడు సాహేబు.

“పద!” అన్నాడు అరుణని భర్త.

వాళ్ళిద్దరూ రావడంతో అరుణకి కొత్త దైర్య మొచ్చినట్టుంది. ఇరవైమంది జయరావుల్ని పచ్చిగా విరుచుకుతినే సామర్థ్య మున్నట్టు కనపడే తన ఆరాధకుల్ని చూసి.

“నేను రానని ఒకసారి చెప్పితే చాలదా? రాను రాను రాను.” అని గడిపేపు తిరిగింది.

జయరావు చాలా నాగరికత చెందిన ముససుబు. జయరావులో ఏ మృగాలు గోండ్లుమన్నాయో!

“రావా-” అని ఆమె బుజం పట్టుకుని లాగబోయినాడు. ఒక్క చిన్న మెలికతో బుజాన్ని తప్పించింది అరుణ. జాట్లు పట్టుకున్నాడు జయరావు. ముడిలోంచి పువ్వులూ, పిన్నులూ జల జల రాలాయి. అడవి యెదిరిస్తే భరించగల మొగాడు మొగాడా? ఒక్క చక్కని ఫుట్ డాల్ కిక్కుతో జయరావుని గోడకేసి తన్నాడు దీస్తు.

“అవ్వా!” అన్నాడు మహమ్మదీయుడు. అప్పటికి ఏకమైనాయి వాళ్ళ ఫీలింగ్స్ మార్చిగా.

యిల్లుమని శంతోషించింది—నా హృదయం. వైటికి నిర్దాంతపోయి చూస్తున్నాను నేను. కాని,

“భగవతీ—” అంటున్నాడు పంగనామాలు ఆయన.

తల్లి మాత్రం కొడుకుని లేవతీస్తోంది.

కొడుకు నోట మాట లేక, చూస్తున్న వాడల్లా తటాలున.

“ఎవడు మీరు? ఎవడు మీరు? పోలీస్, పోలీస్ యెట్లా రానిచ్చావు నీళ్ళని నీ యింటికి? నీళ్ళు నీ స్నేహితులేమిటి?” అంటో లేచాడు నా మీదికి.

కొరవ సభలో ప్రావీణివలె కొమ్ము వగరుస్తో కళ్ళ నిప్పులు రాలుస్తో నుంచుంది, అరుణ. ఆ సభలో దుశ్శాసనుణ్ణి చంపివుంటే ద్రావ దీ వచ్చే సందుష్టి కనపడ్తది ఆమె కళ్ళలో కొంచెంగా.

నేను నిండాపరంగా చూశాను దీస్తు వంక.

“అరుణని-అరుణ జాట్టుని- వీడు- యీ పశువు కాకుతాడా.”

కోపంగా మళ్ళీ ఏదో చెయ్యాలన్నట్టు చూశాడు అరుణ వంక జయరావు.

“అ, నే నున్నాను జాగ్రత్త!” అన్నట్టు నాగన్ అడ్డంగా కదిలాడు కొంచెం. జయరావుని చూస్తే జాలేసింది.

“థాయీ! వీణ్ణి బయట పాతెయ్యనా?” అన్నాడు నాతో నాగన్.

అరుణ నవ్వు పెడపుల్లోనే కుక్కుకోలేక పోయింది.

“అమె భర్త.” అన్నాను.

ఆ ‘భర్త’ అనే పవిత్రపదం అన్ని దౌర్జన్యాలనీ, అసహ్యాలనీ, క్రౌర్యాలనీ, కడిగివేసే మంత్రాక్షరం వలె.

భర్త! ఆ మాట ముందు యిష్టాలు, ధర్మాలు, హృదయాలు, స్వేచ్ఛలు, ప్రేమలు, పాపాలు-అన్ని తలలు వంచి తప్పుకోవలసిందే!

వీస్తు, సాహెబ్ తెల్లపోయి నా వంక చూశారు. ఒక్క మాట లేదు. మెల్లిగా పాలు ఆ చివర కిటికీ వగ్గరికి వెళ్ళి నుంచున్నారు, మాట్లాడకండా. అన్ని మతాలూ తల వంచవలసిందే ఆ భర్త అనే పదం ముందు.

అరుణ పెదవి విరిచి, కళ్ళు వాల్చింది కిందికి.

చప్పడు స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. ఇదివరకు వాళ్ళకి తెలీదు, జయ రావుకి వున్న అధికారం. దేవునూ, నీతి, పురోహితునూ, అరుణ తల్లి, అత్యధిపతి జయరావు చేతుల్లో పెట్టిన హక్కు ముప్పుడు తెలిసింది. ఆ భర్త అనే వాక్కమాటతో తను వాధ్యకర్త అవుతున్నానని, సంబంధాల్ని కోసేసుకుని ధర్మపరులు, మహావస్తులు, అధ్యోగస్తులు వాంఛనీయ తప్పు కున్నారని.

“తమరు భర్తా, తెలీలేదు. క్షమించండి. ఆమెని తీసుకోండి, కోసుకోండి, మారేం సంబంధం?” అంటున్నాయి వాళ్ళ దేహాలు, ప్రతి స్వేద నాళంలోంచి. వాళ్ళ మాత్రం భర్తలు కారా? కాదోరా? సంసారపు

వాక్కుల్ని పునాదుల్ని ప్రశ్నించి ఎదురు తిరిగితే అవడి? వాళ్ళ భార్యల మీద హక్కులు నిలవాలా? లేదా?

అదే మొగాళ్ళకి మొగాళ్ళకి వుండే కన్వెన్షన్ అదే ఫెయిర్ ప్లే. ఆ ‘ప్లే’లో అడది చేరదు. అన్ని మొగవాళ్ళ క్లబ్బులు.

“రావుజే?”

అన్నాడు జయరావు.

అరుణ వంక చూశాను. నా వంక చూసింది.

“నా ఆరేఖన చీరా, దువ్వెనా ఏవీ?”

నన్నడుగు తుందేం?

అమ్మా! జయరావు నిట్టూర్పు విడిచాడు.

గదివేపు వెడుతోంది. బుజం మీదనించి నావంక వక్కసారి చూసి. నా బుద్ధి మాంద్యాన్ని కూడా చీల్చింది ఆ చూపు. అర్థమయింది. వెంటనే వెళ్ళాను.

చీకటి గదిలో మరీ చీకటి నూల నా స్కూలు కోటు వక్కన వెతుకుతోంది. చప్పన నా మెడమీద చేతులేసి,

“నేను వెళ్ళను, నేను చచ్చిపోతాను వెడితే, నేను వెళ్ళను. నన్ను పంపకు” అని యేడ్చింది.

“వెళ్ళక—”

ఎన్ని కథలు రాస్తేనేం? కలలు కంటేనేం? కబుర్లు చెబితేనేం? కోతలు కోస్తేనేం? భార్య భర్తకో వెళ్ళనని ఎదురు తిరిగి గతిలేకని శరణు చొస్తే—

“వెళ్ళక—!!”

నా మర్యాద? నా గౌరవం?

“ఇక్కడే వుంటా, సీతో.”

“అతను గోల చేస్తాడు.”

“చెయ్యనీ, నన్ను రక్షించు, జ్ఞాపకం తెచ్చుకో ఆ మధ్యాహ్నం--”

అన్యాయం, నన్నట్లా యిరికించడం కాని వుంటే మాత్రం నాకేం కాంతి? ఈ గుంపులు? ఈ కొత్త వాళ్ళు, తురకాళ్ళు, మాలాళ్ళు—

అంతా యెవరు ఆలోచించినా, యెంత ఆలోచించినా, ‘నాకేం వారుగుతుంది, నాకేం వారగను’ అనే కదా? ‘ఆమెకెట్లా వుంటుంది?’ అని కాదు.

ఆ చీకట్లో, అపెన్షన్లో మాటలు లేకండానే మొహాలు కన పడకుండానే నా యోచనలు ఆమెకి తెలుస్తున్నాయి గావును--

“ఎవరూ వాద్దు నాకు, నీ సేవ చేస్తో ఆ మూల వది వుంటాను. ఇంక ఎక్కడికి పోను యెవరినీ చూడను. చిల్లీకి--”

అరుతా, అరుతా! ఎంత సీచగతికి దిగావు? గర్వంతో గడ్డం యెత్తి లోకాన్ని ఢిక్కరించే నువ్వు? ఆకాశాన ఎగిరే గరుడుడివి- ఇదే మిటి? అని కుంగిపోయింది నా హృదయం.

ఇదేమిటి? ఒక భర్త చెదిరింపుతో ఏమిటి ఇట్లా ఐపోయానావు?

కాని— ఆ భర్తా, పోలీసుల రక్షణ. అర్హత సానైటీ వుండబట్టి కద, ఆమె ఆ ఆటలాడింది!

స్వేచ్ఛ, స్వేచ్ఛ అంటాంగాని, మనని బింధించి నిలబెట్టే యీ దేశం, సంఘం, కట్టుబాట్లు, మర్యాదలు, ఈ నాడురల్ లాస్, ఫిజికల్ లాస్, సోషల్ లాస్ సరిగా పని చేస్తున్నంత సేపే, మన స్వేచ్ఛా వాదాలా ప్రణయాల-శరీరం సరిగా పని చేస్తున్నంత సేపే అనత్యాలూ శరీరపు నిబంధనలకి యెదురు తిరగవాలా! గంతులూ!

“వుండవోయీ” అన్నాను.

నా ఫీరుత్వమా, నా విజ్ఞానమా, ఏదీ ప్రోత్సహించింది ఆ మాటని! ప్రీతి నరకంగా వున్నా సంసారమే స్వర్గమని! ఎంత యముడై నా భర్త కన్న మిత్రుడు లేడని!

చప్పున వాదిలి బైటికి వెళ్ళింది.

నేను కడలేక, ఆ పక్కమీదనే కూలబడ్డాను.

నా సీచత్వం నాకు అప్పుడే తెలుస్తోందనుకుంటా! కాని మెదడు పని చెయ్యడం లేదు.

“అరుణ వెళ్ళకూడదు. నాకు కావాలి,” అనే దాధ వొక్కచే కణ తలలో కొట్టుకుంటోంది.

కాని వుంటే, నా దగ్గరే వుంచుకుంటే మాత్రం నాకు వక్కు తుందా? నా ఆసరా చూసుకుని లోకమంతా తిరుగుతుంది.

‘నా’ అనేది మనసును వాచలదు కదా!

నేను గదినించి బైటికి వచ్చేటప్పటికి ఆ బడు నిమిషాల్లో దృశ్యం మారింది. జయరావు చేతివేళ్ళను పట్టుకొని, మలయ మారుతంతో అమె జాట్లు అతని మొహానికి తగులుతో మాట్లాడుతోంది అరుణ.

“చూడక, తల్లిని నల్ల మచ్చలు ఏనున్నా వచ్చాయా? తోటంతా గంతులేస్తోందా? చూడాలని వుంది పిచ్చి ముండని—”

నిన్ను కాదు అన్నట్టు హేళనగా నన్ను చూసింది.

“నా నపోటా మొక్కని తినయ్యలేదు కద! వెనక పాక పెంకు నెయ్యడం అయిందా? నేను లేచపోతే ఎవరు కత్తిరిస్తున్నారు గులాబీ మొక్కల్ని?”

అతను అమితమైన అనందంతో అమెలో లీనమైపోయినాడు. వీళ్ళిద్దరూ జన్మంలో యెప్పుడన్నా తగులాశారా? అనుకుంటారు చూసిన వాళ్ళు.

నేను తాదా మీదికి వెళ్ళాను. రెండు నిమిషాల్లో అందరూ కిందికి దిగుతున్నారు. ముందు జయరావు, తరువాత అరుణ—వెనక అత్తగారు, తావళం తిప్పతో అచార్లు—జయరావు సామాను పట్టుకుని వీస్తు, అరుణ సామాను పట్టుకుని నాగన్.

అరుణ తలెత్తలేదు. నా వంక చూడలేదు. ఒక్కసారి పెన్స గాలి పీచింది.

కోడి కూసింది. కింఛ బండి కదిలింది.

నేను నిట్టూర్పు విడిచి, హాల్లోకి వెళ్ళాను. హాలు చుట్టూ అరుణ తలకోంచి పడ్డ చంపక పూలు.

ఇట్లు బావురుమని యేడ్చింది. సంకోషమంతా అరుణ కొంగున కట్టుకు తీసుకుపోయింది. వైకి వాస్తున్నారు నాగన్, తరువాత వీస్తు— అచార్ల సీక్రూకూడా పోతూడదూ? వాళ్ళ చేతుల్లో సామాన్లు, వెనక అచార్లు— వెనక తల్లి, జయరావు—అతని బుజాన్ని అనుకుని అరుణ.

“ఏం లాభం నెళ్ళి. రైలు వెళ్ళిపోయి వుంటుంది. నెక్స్టు ట్రెయిన్” అన్నాడు జయరావు ఉత్సాహంగా.

“నదింటికి.”

“పడుకుందాం కొంచెం సేపు.”

పక్కలు పరివాము, జయరావు గదివేపు చూశాడు. అరుణ వేపు చూశాడు. నా రక్తం గుండెల నింది ఒక్కసారి తలకెక్కింది.

అరుణ ఒక్కొక్క గదిలోకి వెళ్ళి తలుపు లేసుకుంది. నా హృదయం కొంటించింది. నేనో మూల కన్ను మూస్తున్నానో లేదో, జయరావు వచ్చి నా ప్రక్కన కూచున్నాడు. ఏమేమిటో మాట్లాడాడు. నాకు నిద్ర వస్తోంది. వాదలడు.

“నిజం చెప్పు. అరుణ వీళ్ళందరితోనూ—అంత నీచపు పనులకి వాడిగట్టిం దంటావా?”

“ఛా.” అన్నాను.

అంటే అర్థం, హంస బురదని తెలికితేనేం, హంసకి ఆ బురద యెంతమాత్రం అంటుతుంది? అన్నమాట.

“ఏమోరే, ఐనా నా తెలియకు? ఇట్లాంటి వ్యవహారాలు తలుచుకున్నప్పుడు—నాకు నిశ్చయమైన రుజువు లేదులే? కాని వాడిరేడ్డం దాన్ని దాని గతికి అనిపిస్తుంది. కాని అది లేని యిల్లే శృకానం లాగుంటుంది. ఎట్లాంటి దైతేనేం, పిచ్చిపిల్ల—దాన్ని వొదలేను. దాని పాపం దానిది!”

కాని నిద్రరాదు. అన్యాయం చేశాను, దిక్కులేక శరణు తొచ్చిన అరుణని. అజన్మాంతమూ ఆమెని కోరుకోనే వున్నాను—కాని యెన్నడూ యే సహాయమూ నానించి అడక్క, అవ్యాజంగా, సంశయ రహితంగా, తన దివ్య సౌందర్యాన్ని నాకు వరంగా యిచ్చిన అరుణ, ఏ కష్టపాథ తోనో, యే నిరాశతోనో, యే భయంపల్లతో, ఎన్నడూ పెయిల్ కాని మిత్రుణ్ణి ఒక్క సహాయం అడిగితే, నిరాకరించాను. ఎట్లా తెలియ చెయ్యను? ఇప్పుడెట్లా? వెళ్ళేలోపల వ్యవధి దొరుకుతుందా! అప్పుడు....? ఉండిపోతుంది. మళ్ళీ జమూవా చేయి చేసుకుంటాడు. నే నడ్డం పోవాలి—తగాదా. మునలిది ఏడుపు. వూరి పెద్దమనుషులు, మా బడి కమిటీ మొదలరు, పంచాయతీ, సరే భక్తితో వుండకపోతే సువ్వు వొదిలెయ్యమని నాకు అజ్ఞా పెట్టడం. ‘ఆమెకి నా మీదే యిష్టం’ అనగలనా? పువ్వోగం? ఆమె నన్ను వొడలదట. ఈ యిందోంచి వెళ్ళదట! నేనేం చెయ్యను అననా? ఏది పాలుపోకముందే కొంచెం కునుకు పట్టింది. అరుణ నవ్వుతో నుంచుంది నా ముందు. నా కళ్ళ ముందు. ఈ అరుణ కాదు, యీ కాన రంతో, యీ వాంఛలతో చిరాకులతో నలిగిన అరుణ కాదు. పచ్చాలుగోళ్ళ బాలిక, అప్పుడే పమిటలకి ఉత్తరీమూలు నేస్త్రొంది. ఇంకా చాతకాదు, పమిటి జాలితే లాక్కునే సిగ్గు కూడా లేదు. వాళ్ళు జల్లుమని మెరుకున వచ్చింది. ఎన్నేళ్ళయింది?

అది వెన్నెల రాత్రి అందరం దాదామీద పడుకున్నాము. జయ రావు....ఇంకా కొత్త.... ఆ రాత్రి, కార్యం తంతు కాకముందే అరుణని తన దగ్గరికి సంపమన్నాడు. అరుణ గజ గజ వాడికింది. తల్లి జాలిపడి నిరాకరించింది. కోపంతో దాదా మూల పడుకొని గర్జు కొడుకున్నాడు.

అందరూ నిద్రపోతున్నారు. నిద్రరాదు. ఆ వెన్నెల్ని చూస్తే పెరి. పిట్టగోడ దగ్గర నుంచుని తృప్తతేసి చూస్తూన్నాను. సీతానగరం కొండల కీకట్లు ఏదో అళ కొలిపి దాధిస్తున్నాయి. పెద్దయినాక పిల్లలు “మామయ్యా, కొండెక్కడాం,” అంటే “ముళ్ళు, రాళ్ళు, ఎందుకు ఇక్కణ్ణించి చూడండి” అంటాము.

కాని చిన్నతనంలో, అదంతా — ఇంద్రజాలం - కొండలు-తెలిసి, అందని, ఆళపెట్టే స్వర్గద్వారాలు-స్త్రీ శరీరాలవలెనే.

నా వక్కనే గంధం పరిమళమూ, తలలో మురువం పరిమళమూ కలుపుతో వచ్చి నుంచుంది అరుణ.

కొయ్య నిచ్చనకేసి చూపింది మాట్లాడకండా! యెక్కాము. ఆ నిచ్చెన యెక్క-గలదా ఆ పొట్టతో జయరావు!

కూచోమని సొంజ్జ చేసింది. అనందం, కారణంలేని అనందం పట్ట లేక నవ్వింది. తల నా బుజం మీద ఆనించి మెడమీద ఒక్క చెయ్యి వేసింది. ఆకాశాన్నించి వూలు వర్షించాయి. కాని నరాణ్ణో కోలాహలం.

ఆమె పెదవులమీద ముద్దు పెట్టుకున్నాను. కొంచెంగా పెదవుల్ని కదిలించింది. నా పెదవుల కింద నా జన్మకి అది మొదటి ముద్దు. ఆమెకి

అంతే ననుకుంటా. ఆ ముద్దు తరువాత యెన్నేళ్ళొస్తేనేం? ఇంక సంజంధం విడుతుందా! అట్లా కూచున్నాము చాలాసేపు. అంతకన్న ఏమె చెయ్యాలని నాకు తోచలేదు; ఆ కొత్త యవ్వనంలో.

మళ్ళా నాలుగేళ్ళకి అరుణని జయరావు ఇంటోచూసి నన్నుడు.... యెదిగి పుష్పించిన అమె అందాన్ని చూసి పెరి పడి, ఆ రాత్రి పరిచయపు కన్యమ్యయేషన్ని కైయిచి చేశాను. ఒక్క చూపుతో ఒక్క తల పూపుతో నన్ను సులభంగా చూరాల పుంచింది. కోపంతో మర్యాదే వెళ్ళిపోయాను.

ఇక పెరి పుట్టింది నాకు. ఏవో సంవర్షపడలేదు గాని, అరుణ నాకు దక్కకుండా పుండడానికి పీల్లేదు. ఆ రాత్రి ఆ ముద్దుని కొంచెం పెడిసుల్ని—ఎందుకు కదల్చాలి?

తిరిగి, తిరిగి ప్రయత్నించాను. లాభం లేదు — చివరికి ఆనాడు ఆ వొంటిని యింట్లో ఒక అపురూప సంఘటనవల్ల అసాధారణ అదృష్టం వల్ల నా కోర్కెని సాధించుకున్నాను.

నిద్ర పట్టింది గావును నాకు.

“ఏబ్బదాబూ, ఏబ్బదాబూ.”

అరుణ నిజంగా యెదురుగా నుంచుంది. ఈనాటి నరిగిపోయిన ఏబ్బి అరుణ.

“మాట, లేచి రా.”

లేచాను. అందరూ నిద్రపోతున్నారని జయరావు తప్ప. జయరావు ఏమీ అనదు నా మీద చాలా నమ్మకం.

ధీరుల్ని, అవానుడాహుల్ని, సురూపుల్ని, అర్దుసుల్ని మనస్కరుల్ని, కిరాతార్దుసుల్ని ప్రేమిస్తారు — ఆడవాళ్ళు అంటారా కవులూ, మనుషులూ? పూర్వమేమోగాని ఈనాడు అట్లాలేదు లోకం. ముఖ్యంగా భనాన్ని, అవిశ్వాసాన్ని ప్రేమిస్తున్నారు స్త్రీలు ఈ దేశంలో. తరువాత ఏమీ అక్కర్లే లేక, నిస్సహాయులు లాగు కనపడే అర్చకుల్ని కురూపుల్ని ప్రేమిస్తున్నారు.

సహ్యాచు జయరావు నన్ను. అడిగాక రాత్రి దొంగల్ని పట్టడం సులభం కాని, పగటి దొంగలు పట్టబడరు. దొంగిలిస్తున్నారో, అరువు తీసుకుంటున్నారో నిర్ణయించలేరు స్వంతదార్లు.

మెట్లకి ఆడ్డంగా వర్షంలాగు ఆవారి పడుకుని పున్నాడు. నల్లగా నెల్లారి పంగవామల పండికొక్కు జ్ఞానకం వొచ్చింది నాకు—కొంచెం తెలిచి చూచా. మెట్లమీదే.

“వా చెవడు?”

“వావా—వెధవ! ఈ మొగవాళ్ళు—భూ!!! నిన్ను కాదే ఏబ్బి ముందా!”

“ఏమిటా జపం?”

పెద్దగా నవ్వింది. నవరాత్రుల జేగంటలు మోగాయి నా చెవుల్లో.

“నన్ను చూస్తేనే ఆ జపం?”

“ఆ మంత్రం యేమిటో తెలుసా?”

“ఏకో భగ —”

“అదే ఆ సంవర్షమే! భగవతీ విజృంభిస్తా!”

“ఆ భగవతి—నే నుట! భిక్ష యేమిటో ఆలోచించుకో!”

“దాదా!”

“వాడే! ఓసారి నన్నూ, ఆ కుమారస్వామిని, వాంటరిగా చూడడు. దాని దగ్గర, అనుకుని నుంచోడం. మెల్లిగా చిన్న చిన్న బెడిరింపులు ప్రారంభించాడు. జయవాపుతో చెవుతానని. మొహాన నవ్వాను. చెప్పాడు. ఆయన చెప్పిన వాట్లే ఇంట్లోంచి వెళ్ళకొట్టడానికి సిద్ధమైనారు. ఆనాటి నుంచి యేం చాతకాక యీ జపం ప్రారంభించాడు. ఆ యింట్లోట, నేను కలకాలం కావరం చెయ్యాలిట!”

బాదం చెట్టు కింద అరుగు దగ్గరికి వెళ్ళాము. ఆకాశం కొంచెం యెర్రబద్దది, కోయిల అరుస్తోంది.

“చూడు, వ్యవధిలేదు. విను. నన్ను సిగ్గులేని దాన్ని అనుకోకు, ఏం? ఎందుకంటే మాయాలు ప్రణయాలికి, వ్యవధిలేదు. చూడు రాత్రంతా నేను కావాలని గోలనెత్తావు కాదూ?”

వాప్పకున్నాను.

“ఎందుకు?”

“అంతే!”

“మొన్న రాత్రి లేంది—”

“అదే ఆశ్చర్యం—దాని యెంత కావాలనిపించావు? ఈ గోలలే రాకపోతే ఏదైక్కి నిన్నేం చేసేవాణ్ణా!”

“ఎందు కనుకున్నావు? నేను కోరుకొన్నాను, నువ్వు నన్ను కాంచించాలని. ఎందుకా? కొంటెతనం? మొగవాడు యెందుకు అంత ముఖంగా నిర్లక్ష్యం చెయ్యాలి? అని ఉడుకుమోటుతనం.”

ఆశ్చర్యంతో చూశాను.

అబద్ధాల యింద్రజాలంలో శృంగార మాయలో తేలిపోయే అరుణ యిట్లా మాట్లాడుతోంది.

“అట్లా చూడకు. మాయా, అబద్ధం అన్నీ తెగిపోయినాయి యీ జీవితానికి. వాస్తవం, సత్యం, యెంత సేపు గ్రహించడం?—బుద్ధుడు అన్నాళ్ళు తంటాలుపడి చివరికి జ్ఞానం కలగడం రెండు నిమిషాలు రమణ మహర్షికి ఎంతకాలం పట్టింది విరక్తి కలగడానికి.”

ఇవన్నీ చెప్పాడు చదివింది?

“నికు చూడా వై రాగ్యాన్ని కలిగిస్తున్నానా? సీల్లేదు. తెల్లారించాకా నువ్వు నా మాయలోనే బతకాలి.”

ఒక్క పూవురో, మంత్రం పెడుతున్న దానికిబుల్లే అట్టుని నుడి నించి వాడించి నా కళ్ళమీద కప్పింది విశ్వనాథ అయిర్ పరిమళాలు వెదజల్లుతో.

“కావాలా నేను యింకా?”

నా నోటిమీద పెదవుల్ని అనించింది. ఇంకా రాత్రి కాంటాలంలో తియ్యవైన పెదవుల్ని అట్లానే నా నోట్లోకి మాట్లాడుతోంది.

“మొగవాళ్ళు మమ్మల్నేకో అక్కర్లేన్నామనీ, బంధువున్నామనీ కులుకుతారు. మమ్మల్ని! పేరివాళ్ళ! పాపం నన్ను కోరావు—అవునా? నువ్వా కోరింది?” నవ్వింది. నోట్లోంచి నా తల లోపలంతా నవ్వులు, చెవులంతా గంటలు—చెర్చి అల్లరి గంటలు! నాలుగునేపులా పరుగెత్తి మారుమోగాయి.

నా తల నట్లానే బలువుగా ఆరుగుమీదికి వొంచి తన బలువుతో నా మీద పడుకుంది.

ఇంత వాళ్ళెరగను.

నా నరాల్ని గుమిగూడి ఆమెని పెనవేసుకున్నాయి.

“నేను పిరికి పెధవని. ఇందాక భయపడ్డాను. ఏమైనా కానీ, నువ్వు నాతోనే వుండు—వెళ్ళకు. నా దగ్గిరించి వెళ్ళకు.”

అప్పుడు మాట్లాడలేదు. నవ్వుతో —

“పిచ్చిముండా?” అని నా కళ్ళని ముద్దు పెట్టుకుంది.

తల తిరిగింది. భూమి, ఆకాశమూ, చెట్లూ, ఇల్లూ ఒక్కొక్కొక్కాంతితో ఆ శాంతిలో ఏకమైపోయినాయి. అట్లా ఆమె మొహం నా మొహంమీద ఆనుకుని ఆమె చేతులు నన్ను దగ్గిరికి లాక్కుంటూ యింత విడిసడడం లేకండా యిద్దరమూ రాళ్ళమైపోతే -

బాగా యెర్రబడ్డది లోకం. పడమటివేపున కొండల వంటి మమ్మలు

అగ్నుల్ని కక్కుతున్నాయి ప్రపంచంమీద. చామ అకుమీది నీటిబొట్టు పెద్ద పెద్దలాగు మెరుస్తోంది.

“తరుచారుణసే రంజిత ధరణీ—” అని పాడాను, ఆరుణకి చూపుతో.

“ఈ ఆరుణ, తరుణ కాదు” అని పెదవి విరిచింది.

ఆరుణ జుట్టు చల్లగావుంది. గోరింకలు రెండు చెత్తని కెలుకు తున్నాయి ఏడ్రకళ్ళతో.

గాలి ఆమెని తాకి, నా వాళ్ళోకి వొచ్చి నా చంపల్ని అడిమింది. పక్కన దానిమ్మ చెట్టుమీది యెర్రని పువ్వుల్ని చూసి వాటితో అడుకోతాని కని ఎగిరింది. బాగా ఎర్రపడ్డది లోకం.

“బాధ పరిహార మయిందా?”

సిగ్గుతో ఆమె తొడలలో మొహాన్ని దాచుకున్నాను.

“ఇంత శలవు.”

“ఎక్కడికి.”

“తెలిదా?”

“వాడ్లు, నాతో - ”

“నీతోనా పిచ్చిముండా?”

“వుందాలి.”

“చూడు వుంటే నీకు వెర్రెత్తిస్తాను. నీకు నిమిషం విశ్రాంతి నివ్వను. అంత మంచివాడివా? స్వార్థం చెరుగని వాడివా? నువ్వుకూడా....

చూడు మొగాళ్ళే - మొగాళ్ళే ఏమిటే, అందరూమూ-నాకు, నాకు అంటా దాచుకుంటారే? కరుదుకుని సీక్కుని చిల్చుకుంటారే? ఏదో అనేది అయి బోయేది అయితే అనుకోవచ్చు. తమ ఇంట్లో పెద్దదీసం పొడుగింటి గోడ మీద వదుతూండనీ, కిటికీలు మూసుకుంటారు, తమకి గాలిరాక వచ్చినా సరే. వాళ్ళకి కాంతి-తమ కాంతి స్వంతం ఆక్కర్లేక మిగిలింది-అది మాత్రం ఇంకోళ్ళకెందుకు పోవాలి? కొందరు దీపం ఆర్పేసుకునేవాళ్ళ కూడా పుచ్చారు మహానుభావులు. కసికో నేలకేసి బిడ్డలుకొట్టేవారు. ఏ పాడుకోతం మళ్ళీ అందమంటే మొగాళ్ళకి ఎంత కక్కుర్తి! కంటిబిడే చాలు" అంది.

"అందమైన ప్రీతిని హక్కుదార్లు దాచుకోవడం వల్ల ఒచ్చిన ఫలితం" అన్నాను, దాచుకోవానికి ప్రీ లేని నేను నా బతుకంతా అన్విల్లింగ్ వల్లిక్ చాటి unwilling public charity మీద గడుస్తోందనే కృతజ్ఞత కూడా లేకుండా.

"ఏ స్నేహితుడి కళ్ళలోనో ఆరాధనని చూసి, అన్నదు జ్ఞానం తెచ్చుకుంటారు. భార్య అందమైనదని. ఆక్కట్నంది అనుమానాలు మొదలు. ఈ అందానికి అధికార్లు కావడం ఎంత నీచం-ఎంత నాథ-మొంత యార్ద్య, కాని ఆ నాథంతా పడతామంటారు. ఒక్క-రవ్వ అనుభవించరు. కాని ఒదలరు.

"ఈ మొగాళ్ళు అందం తమకి దక్కకండా కళ్ళబడిందా 'కుయ్యి, కుయ్యి'మని వెంటపడతారు. పోతాలు, నీరెలు, ఫలహారాలు, చెయ్యిలు,

చోకలెట్లు, పర్పులు-వర్షిస్తాయి. అమె వోవ పొడుగునా. చస్తున్న ముసలి దానికి-చంటిబిడ్డ పాలకోసం దేవుళ్ళాదే తల్లికి. కాని చాలదు, నీ దెభవ అందం."

నా మొహంవంక చూసి నా అలోచనలని అర్థం చేసుకుంది. అంత దివ్యదృష్టి ఒచ్చింది ఆమెకి. ఆ పునఃసాన, సూర్యోదయం ముందు.

"అవును, ఎందుకా? భరించలేను. మొగవాడు, ధీరుడు. బలశాలి. అట్లా నా కోసం వాడవదుకో ప్రాధేయపడితే భరించలేను. పరమ అసహ్యం నాకు వాళ్ళనిచూస్తే. కాని, వాళ్ళనించి ఏదో గొప్పగా, యీ పాడుశరీరాన్ని దాచుకుంటే నా మీద మరింత అసహ్యం."

మళ్ళీ చూసింది నా వంక లోతుగా.

"అవును: పాడు శరీరం కాక - అదంతా నీ కళ్ళు. నీ మొహం కల్పించుకున్న యింద్రజాలం. నీ రక్తంలోని ఉడుకు-నిజం చెప్పి. ఇండా కటంతా వంధనీయంగా, అద్భుతంగా కనపడుతున్నానా నీ కిప్పుడు?"

"అ"

"అ" అని వెక్కిరించింది.

"ఇంచాకనే ఐతే ఇంతనేపు నిదానంగా మాట్లాడనిచ్చే వాడివానన్ను. మాయలూ, మర్యాదలూ మానెయ్యి. ఈ వుదయం యీ ఒక్క పునఃసాన హృదయాలు విప్పి నిజం మాట్లాడుకుందాం "

“తరువాత మరి నాతో.”

“తరువాత మాయో, వాస్తవమో, నిద్రో, కలలో- ఎవరికి తెలుసు?”

“పెళ్ళిపోతావా? నన్ను నమ్మవా?” నా కళ్ళంబడి నీళ్ళు.

“నా కోసం దుఃఖించుకోయ్! నేను బాగానే వుంటాను. కాని నువ్వు? నే నింక కనపడనే! నీకు కనపడనీరేమో! నువ్వు! పిచ్చిముండా, యింత పిచ్చిముండవి ఎట్లా బతుకుతావు. నేను లేక! నిన్ను చూస్తే నా కెంత జాలి! చూడు నిన్ను ఎట్లా సంతుష్టి పెడదామా అనిపిస్తుంది.”

నా అహంభావం గాయపడ్డది. ట్యూషనుకి వచ్చే లిల్లి హృదయాన్ని ఆకర్షించగలిగాననే అహంభావం.

“జాలి చేతనా?”

“ఇదుగో—ఆ తర్కాలన్నీ మరిచిపో. మాటలు, మాటలు, జాలి, ప్రేమా, మోహం, వంఛ! మాటలు—కత్తమాటలు. ఎవరికి తెలుసు. భేదాలు అసలు వున్నాయా? ఏవో హృదయంలో ఆరాటం తెలియచేసే విధం తెలిక మాటలు. పనిలేని మాటలు. మాటలురాని మృగాలు ఒక దాన్నొకటి చక్కగా అర్థంచేసుకుంటా యనుకుంటాను...”

“మరి యింక పెడతాను మోహం చూడనీ: మళ్ళీ యెప్పుడు?—”

“నేను వాస్తాను మీ పూరు”

“వాస్తే యేం లాభం?”

“ఏమి?”

“అంతా నిశ్చయమైపోయింది. నిశ్చయం చేశారు...అందుకనే అఖరుసారి జన్మానికి చివరిసారి నీ దగ్గరకే వచ్చాను. నీ మీది కృతజ్ఞతను చూపుకోడానికి, నీ ప్రేమరుణం తీర్చుకోడానికి. నువ్వే-నిజంగా పిచ్చి ముండవి. లోకానికి తగవు, యీ పాడులోకానికి, నీ మీది ఎంతో జాలి, ఎంత యిష్టం—ఎట్లా చూపను? నీ కట్లా అనిపిస్తుందా? ఎట్లా చూపడం? మన ప్రేమ! ఎంతై నా యీ చేతులూ, పెదిమలూ, కళ్ళూ, వీటిని మించి నా మనసులో—ఆత్మలో కొట్టుకునే అసలు నీ మీది యిష్టాన్ని చూపలేను. కద! యిట్లా తప్ప...”

“అది సరే, నువ్వేమోతావు?”

“తెలీదు. కాని భవిష్యత్తు నిశ్చయించేశారు.”

“ఎవరు?”

“నా అధికార దేవతలు, నా అదృష్ట దేవతలు. నాకేముంది యీ శరీరంగాక? ధనమా, గానమా, దేనితో యీ లోకాన్ని నాదిగా ఆకర్షించుకోగలను? నా సౌందర్యం ఒకటే నాకు దేవతలిచ్చిన వరం. ఆ వరాన్ని ఉపయోగించి సస్పృహల్లా లోకం నన్ను కరిచింది. కాని, యీ అంధ కారంలో ఆకాశం కొంచెంగా తెరుచుకుంది. కొత్తవిధం అనందానికి కొత్త ద్వారం కొంచెంగా తెరిచారు. ప్రయత్నిస్తాను. ఈ శరీరాన్ని యీ మొద్దుని, భారాన్ని అతిక్రమించి ఎగరడానికి చూస్తాను, నేనేం చెప్పలేను.”

ఆకాశం వంక చూస్తోంది. కళ్ళు నీళ్ళతో నిండా.

ఏం చెయ్యమ నహాయం?

“వాళ్ళిద్దరూ?”

పోనీ అదన్నా ఆమెని కదులుస్తుండేమో!

“వాళ్ళిద్దరూ—చూడు ఆ ముచ్చు వెనకనొచ్చి చిమ్మే ఆ కిరణాలు—వాటిల్లో రెండు కిరణాలు వాళ్ళ ప్రేమే” అగింది.

నాతో మాట్లాడలేదు. తన ఆత్మకి తను దోచిందిచుకుంటోంది.

“ప్రేమా—ప్రేమ విచిత్రం. నాకేనో అందరికీనో! చూడు ఆ కిరణాలన్నీ ఒక్కటి వృథాపోక, నా కళ్ళలోకి రావాలనిస్తుంది. స్రతి చూసవుదూ, స్రతి అందమూ, అన్నీ నా కోసమే—నా అనందానికే—నా లోపలికే అన్నీ, అన్నీ యీ స్రవంచమంతా—”

“అంతాకూడా నాదీ! నా స్వంతం, నా హక్కు అనిపిస్తుంది. కాని యీ దేహం ఆడ్డం నుంచుంటుంది. అత్తగారిమల్లె “నా ద్వారా నా వుత్తరువు మీద—” అంటుంది. దేహ మంటే కోర్కెల పుట్టు. చాతగాక, ప్వేచ్ఛరేక, అన్నీ ఆక్కడ అర్పిస్తాము. దాన్ని కామం, జారత్వం, లోలత్వం, చంచలత్వం అంటుంది లోకం. నాకింతా ఆకర్షించగల దేహమన్నా వుంది కాని”

“కాని—”

చప్పున నా వంక చూసింది. వొంటరిగా దొంగతనం చేసేవాణ్ణి ఎవరో వలకరించినట్టు...

“ఏం లేదు.” అని లేచి నించుని ఆలోచించింది. చప్పున— “నీతో ఒక రహస్యం చెప్తా. నేనింతవరకు ఎవర్నీ ప్రేమించలేదు. ఇప్పుడు తలుచుకు చూసుకుంటే నా హృదయంలో గొప్ప ప్రేమ వుంది. ప్రేమించాలనే ఆశ ఆపారంగా వుంది. అందువల్లనే యివన్నీ. కాని నా అచర్మమే అతి పున్నతం. నా పురుషుడు ఒక్కడే నా కలల్లో బతుకున్నాడు, నిరంతరం నాకేసి చేతులు జాస్తో. ఈ మనుషుల్ని చూస్తే, వాళ్ళ లోపాలు, దేహ లోపాలూ, గుణలోపాలూ, అన్నీ తనపడతాయి. ఒక్కటి చూడు! అబ్బా! ఎంత వికృతం. ఎంత నీచం. ఆ నిమిషాన మొగాడి స్వరూపం. రోడ్డుమీద కుక్కల్ని చూడమూ, అదే జ్ఞానక మొచ్చి నవ్వు ఆపుకోలేను. తననెంతో మోహించి చేతులో చిక్కాననుకుని కులుకుతున్న మొగాడు ఆశ్చర్యపడతాడు నా నవ్వు చూసి. నాకు మనుషుల్లోనే ఒకరికి ఒకరికి భేదం నశించింది. అందరూ అంతే. ఏంచేస్తారు పాపం! అంతకన్న చాత కాదు. మనుష్యత్వాన్ని అతిక్రమించాలని స్రయత్పిస్తారు కొందరు నీ బోటి వాళ్ళు. కాని, పాపం చేత కాదు. శరీరం ఒక్కటే ప్రేమ సాధనం. ఏ నీచుడైతే? భర్త ఐతేనేం, బ్రాహ్మడైతేనేం ఆ మహమ్మ దీక్షుడైతేనేం? ఏదో కాలక్షేపానికి! ఎవరికో ఒకరికి తృప్త తీర్చడం. కాని యీ మొగాళ్ళు-చూశావుగా రాత్రి? అదీ రకం!

“రాహూ, ఎవరినన్నా కొంచెమన్నా ప్రేమించానా అంటే— నిన్నే. అందుకనే నీ పాదాల వద్దే నిష్క్రమిస్తున్నాను.”

“రాహూ” అని నన్ను గట్టిగా, అతి జాలిగా, తన ప్రాణమంతటా తోనూ కాపరించుకుంది.

అమె లేవడంతోపే ముంచుకుపోయినట్టు పక్క మేడ మీద నింపి గ్రామఫోను వినపడ్డది—

“సునో ముసాఫిర్ బాజతు థంకా!”

కిం మకలద్ మే సోతాహై”

అకాశవాణిని విన్నట్టు నుంచుని ఒక్క నిమిషం విన్నది.

“సునో-బాజతు థంకా!—ఇంక టైమ్ లేదు” అని పరిగెత్తి మేడ మీదికి వెళ్ళింది. వెనకనే నేనూ వెళ్ళాను.

“రైలు టయిమయింది. లేవండి” నవ్వుతో గంతులేస్తో అరిచింది.

అందరూ కళ్ళు నులుముకుని ఆశ్చర్యంతో చూస్తున్నారు.

“ఇంకా అరుకాలేదు, అప్పుడే ఏమి టయిము? పడుకో!” అని కళ్ళు మూసుకున్నాడు జయరావు. “మన రైలు పదకొండింటికి” అని మూలిగింది ముసలమ్మ.

“భగవతీ” అన్నాడు విగ్గిరగా పంగనామాలు— తావళం కోసం వెతుకుతో.

“సునో ముసాఫిర్ బాజతు థంకా. అందరిదీ ఒకటే రైలు కాదు. కొందరి రైలు మూడింటికి, కొందరిది అరింటికి, కొందరిది పదింటికి. నా రైలు-అరింటికే వచ్చింది. గుడ్ బై అల్ అని గంతులేస్తో గదిలోకి వెళ్ళి పడుకుంది.

ఏ తొమ్మిదింటికో లేచారు. మొహాలు, దొడ్లు, సామాన్లు, బట్ట, ఇద్దెనులు, కాఫీలు, రాత్రి కోసాలన్నీ పోయినాయి. వీస్తు, సాయేబా, జయరావు అందరమూ ఒకటే బిల్ల దగ్గర.

అరుణ చూత్రం ఎంత నేపటికి రాదు.

అంతటా వెతికాము. ఎక్కడారేదు. ఎంత వెతికినా లేదు. ఏ సామానూ పోలేదు.

ఒక్కరూ కదలదు. వారంరోజులు వెయిట్ చేశాం. నా దుఃఖంతో నలిస్తో, నేను బడికి వెళ్ళి పని చేస్తో, వాళ్ళందరికీ నష్టాలు.

అంతే. ఈ నాటికి కనపట్టేదు.

ఏమయిందా? అదే సమస్య. చచ్చిపోయిందా? ఎవరమూ నమ్మ లేము. చచ్చిపోవడం అనందంతో వూగే జీవితాన్ని ఎందుకులే అని తృణ ప్రాయంగా తృణించి జీవిత జలధి లోతు ఎంత వుందో అని దూక గల గడం మహా సాహసం. ఈ మామూలు అత్తగారి మీద కోస మొచ్చి, బావిలో దూకడాలు కాదు. కాని ఆత్మహత్య ఎప్పుడూ అనజయ చిహ్నమే! ఎంత జారుడుగా వున్నా, నర్నాలు చుట్టుకున్నా. వొడ్డు నించే కొనగల వారు అంతకన్న ధీరులు. వొప్పకోము. అరుణ జీవితానికి, భర్తలకి భయపడ్డదని, ఏం జరిగిందో, భర్తని నిరాకరించి ఆ గదిలోకి వెళ్ళి తలుపు వేసుకున్న నిమిషానికి, మళ్ళీ వచ్చి అద్భుతంగా నన్ను లేపి తోటలోకి తీసుకు వెళ్ళిన నిమిషానికి, మధ్య, అమె అక్కలో-ఎవరికి తెలుసు?

ప్రతి సంవత్సరమూ నేను, వీన్స్, నాగ్స్, ఇంకా నలుగురూ ఆ రోజు సాయంత్రమే కలుసుకుని, షాంపెయినులో అరుణ రసిత్యాన్ని తలుచుకుంటూ, రాత్రి గడుపుతాము. ఎంత పని వున్నా సరే, ఎంత దూరాన వున్నా సరే.

కాని అరుణ చచ్చిపోలేదు, నాకు తెలుసు, ముచ్చెల్లో చిన్న బిడ్డల
లేత మడమల మీద, కందిన ప్రేమరాలి పెదవి మీద, రోజూ పువ్వు
రేకుల్లో, నద్దాల నడుమ, తాగిన మా కళ్ళ కొలుకుల్లో, ఎరుపు ఊరల్లో
నశించలేదు.

జీవితంలో యీ దేహానికి నా శృంగార భావాలకి యెట్లా స్వర్గ
ద్వారాలు తెరిచిందో, అట్లానే నా ఆత్మకీ, నా ఆధ్యాత్మిక సందేహాలకీ
ఎప్పుడో, ఏ ఆశ్రమం నించో, స్వర్గద్వారాలు తెరుస్తుందని నా నమ్మకం.

—: సమాప్తం :—